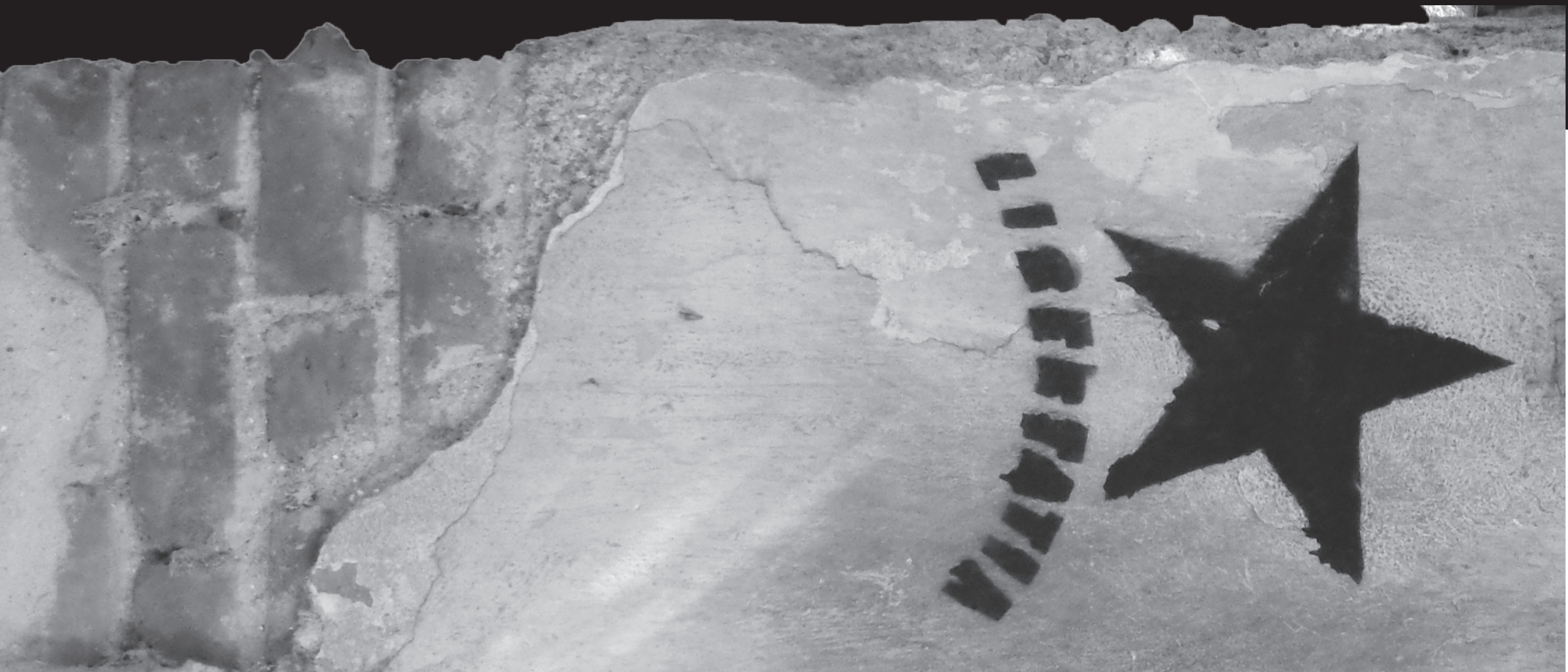
Nowa Kultura

Περιοδική έκδοση της κατάληψης Libertatia

Τεύχος 9ο | Άνοιξη 2018

REBUILD
LIBERTAT!A

EDITORIAL

Εδώ και 6 χρόνια η συλλογικότητά μας εκδίδει το έντυπο Nowa Kultura το οποίο αποτελεί για εμάς έκφραση και διάδοση του πολιτικού λόγου της ομάδας. Το τελευταίο διάστημα ήταν για τη συλλογικότητά μας αρκετά δύσκολο και κομβικό. Ζήσαμε γεγονότα που δεν τα περιμέναμε και μας παγώσανε. Η κατάληψη μέσα από την οποία ξεκίνησε και στεγαζόταν η ομάδα χτυπήθηκε και κάηκε ολοσχερώς από φασίστες στις 21/1/18.

Λόγω των γεγονότων και των διαδικασιών που έπρεπε να φέρουμε εις πέρας καθυστερήσαμε την συγγραφή του εντύπου. Ωστόσο από την αρχή για εμάς ήταν ξεκάθαρο πως θα συνεχίζαμε την έκδοσή του. Θέλουμε επίσης να ξεκαθαρίσουμε πως παρά το μεγάλο χτύπημα που δεχτήκαμε έχουμε αποφασίσει να συνεχίσουμε τους αγώνες που κινούσαμε εδώ και χρόνια και πως κανένα χτύπημα δεν μπορεί να μας σταματήσει.

Στόχος του περιοδικού είναι η περαιτέρω προπαγάνδιση του πολιτικού λόγου και η διάδοση της κουλτούρας και των ιδεών της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού. Διανέμεται σε στέκια, καταλήψεις και κολεκτίβες εργασίας.

Περιεχόμενα

Ενημερώσεις - Δράσεις

Ενημέρωση από πορεία γειτονιάς

Στις 27/2 πραγματοποιήθηκε η πορεία γειτονιάς παρά την βροχή, ο αλληλέγγυος κόσμος έμεινε μέχρι το τέλος φωνάζοντας συνθήματα κάνοντας στένσιλ και σπρέυ, ενώ η παρουσία των μπάτσων ήταν τουλάχιστον προκλητική.

Η πορεία κινήθηκε σε στενά τις περιοχής Φαλήρου αλλά και στους κεντρικούς δρόμους Λ.Στρατού και Β.Όλγας έχοντας παλμό καθ' όλη την διάρκεια και περνώντας το μήνυμα πως ''κόντρα σε πείσμα όλων η Libertatia θα μείνει''.

Το κάλεσμα της πορείας

Πριν μερικές εβδομάδες γίναμε μάρτυρες ενός γεγονότος που τάραξε αρνητικά τη γειτονιά του Φαλήρου στη Θεσσαλονίκη. Ο εμπρησμός της κατάληψης Libertatia, του νεοκλασικού κτιρίου στην συμβολή Λ. Στρατού & Σαρανταπόρου, της στέγης κάποιων ανθρώπων αλλά και ελευθεριακών ιδεών, ένα από τα λίγα παλιά κτίρια που διατηρήθηκαν στην πόλη αυτή. Αυτό συνέβη τη μέρα του συλλαλητηρίου για το Μακεδονικό, όπου ο κόσμος κατέκλεισε τους δρόμους για να βγει να υπερασπιστεί την «ελληνικότητα» της Μακεδονίας. Για άλλη μια φορά στην κοινωνία μπαίνουν ψευτοδιλήμματα που την αποπροσανατολίζουν από την πραγματικότητα, προσφέροντας εύφορο έδαφος στον υφέρποντα φασισμό της.

Κι όλα αυτά στη Θεσσαλονίκη. Στην πάλαι ποτέ πολυπολιτισμική πρωτεύουσα των Βαλκανίων, την πόλη της προσφυγιάς, του διωγμού και της εξόντωσης των Εβραίων και άλλων πληθυσμών της, των δολοφονημένων εργατών του '36, των παρακρατικών εγκληματιών με τα τρίκυκλα, της μεγάλης φτωχομάνας. Σε όλα τα εγκλήματα του φασισμού και του εθνικισμού που συνέβησαν σ' αυτή την πόλη ήρθε να προστεθεί και ο εμπρησμός ενός ιστορικού κτιρίου με πάνω από έναν αιώνα ζωής. Δυστυχώς, όμως, όποιος δεν θυμάται την ιστορία του είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει.

(απόσπασμα από την πολιτική τοποθέτηση της κατάληψης libertatia στις 29.01)

Λίγα λόγια για την Κατάληψη Libertatia

«LIBERTATIA, σημαίνει ελευθεριακό-ή, εμπνεόμενοι από την ημί-μυθική ελευθεριακή κοινότητα πειρατών γύρω στα 1600. Όπως σαν άλλοτε έτσι και τώρα τα κύματα της ζωής μας οδήγησαν σε αυτοδιαχειριζόμενη σχεδία με προορισμό την ελευθερία.»

(από την πρώτη μπροσούρα της κατάληψη
«Η ανάγκη της στέγασης και η λύση της κατάληψης
ως μέσο επαναστατικής πράξης»)

Μέσα του 2008 πραγματοποιείται κατάληψη του αρχοντικού κτιρίου στην γωνία Λ. Στρατού & Σαρανταπόρου, ξαναδίνοντας ζωή σε αυτό μετά από πολλά χρόνια ερήμωσης. Προσπαθήσαμε να το κάνουμε βιώσιμο και τα καταφέραμε, κάτι που λόγω της παλαιότητας αλλά και της αρχιτεκτονικής του κτιρίου έγινε με πολύ κόπο, με χρήματα από το υστέρημά μας και την βοήθεια συντρόφων-ισσών. Φυσικά δεν περιμέναμε καμία επιβράβευση, η ικανοποίηση για μας ήταν ηθική και πολιτική. Η συνέλευση της κατάληψης έθετε τις βάσεις που στηρίζονται στην ισότητα και την αντι-ιεραρχία. Δημιουργήθηκε έτσι ένα μέρος ανοιχτό για όλους όσους αγωνίζονται για την ανατροπή ενός κοινωνικού συστήματος που βασίζεται στην εκμετάλλευση. Το καλοκαίρι του '09 πραγματοποιήθηκε στο χώρο της κατάληψης κάλεσμα στη γειτονιά για γνωριμία. Αυτό συνέβη γιατί η γειτονιά για εμάς είναι και παραμένει ζωτικής σημασίας και χώρος παρέμβασης, γι' αυτό και οποιαδήποτε εκδήλωσή μας απευ-

θυνόταν (με κείμενα, αφίσες, παρεμβάσεις) πρώτα σε αυτή. Η καλή σχέση μας με αυτή αποδεικνύεται ακόμη και σήμερα όπου κατά τη διάρκεια της επίθεσης ο κόσμος βγήκε στα μπαλκόνια φωνάζοντας προς τους φασίστες, οι οποίοι φυσικά απάντησαν με βρισιές και φωτοβολίδες. Έτσι κι αλλιώς, ο κόσμος της γειτονιάς ξέρει καλά ποιοι και γιατί έκαψαν την κατάληψη, είναι δίπλα μας και μας στηρίζει και η στάση του αυτή μας δίνει την δύναμη να παραμείνουμε στο κτίριο και να αποκαταστήσουμε τις ζημιές.

Η Libertatia πέρα από τις ιδέες μας στέγαζε και εμάς του ίδιους, στέγαζε τις ανάγκες ανθρώπων χωρίς την διαμεσολάβηση της εκμετάλλευσης του ενοικίου, άτομα που δεν είχαν τη δυνατότητα να νοικιάσουν ένα σπίτι, όπως μετανάστες και άτομα της κατώτερης κοινωνικής τάξης.
Η κατάληψη παρά τις δυσκολίες του κτιρίου κρατούσε ένα σταθερό κοινωνικό προφιλ χωρίς βέβαια να χάνει την πολιτική της ταυτότητα. Οι προβολές ταινιών από την κινηματογραφική ομάδα γινόταν κάθε εβδομάδα σχεδόν, όπως και το μπαρ της κατάληψης. Οι συναυλίες είχαν και αυτές συχνή παρουσία. Μία ,όμως, από τις σημαντικότερες δραστηριότητες ήταν η δομή της αυτομόρφωσης. Όπως κάθε επαναστατικό κίνημα που προϋπήρξε και έθετε τις βάσεις του πάνω στην μόρφωση, έτσι και εμείς προσπαθήσαμε να μελετήσουμε την επαναστατική θεωρία και ιστορία. Ανοίγοντάς το στη κοινωνία θέσαμε τους όρους της επαναστατικής μας λειτουργίας: «η δράση προϋποθέτει τη γνώση και η γνώση τη μόρφωση». Όλα αυτά φυσικά θα συνεχίσουν να υπάρχουν γιατί η Libertatia θα μείνει. Οι εργασίες ξεκίνησαν και εμείς είμαστε είμαστε έτοιμοι.
Το πρόβλημα όμως δεν είναι μόνο η καταστροφή μίας κατάληψης. Το πρόβλημα είναι ο φασιμός και η κοινωνία που τον θρέφει. Ο φασιμός δεν είναι μόνο η χρυσή αυγή και οι διάφορες ακροδεξιές ομάδες, ούτε όλα αυτά τα ''κακά'' πράγματα που γνωρίζουμε από την ιστορία πως έκανε, αλλά είναι η παθητικότητα και η απάθεια, είναι η κοινωνία που παρακολουθεί την ιστορία αλλά δεν την αλλάζει, δεν μιλάει και δεν παίρνει θέση. Είναι σε όλους ξεκάθαρο πως αυτό που έγινε δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς την συγκάλυψη του συλλαλητηρίου. Ας αναλογιστεί λοιπόν ο καθένας την στάση του απέναντι στο φασισμό.

Κλείνοντας θα θέλαμε να πούμε πως η απόφαση για ανοικοδόμηση του κτιρίου πηγάζει μέσα από τη θέλησή μας να απαντήσουμε στη καταστροφική τάση του φασισμού. Για εμάς οι καταλήψεις δεν είναι τα ντουβάρια τους, αλλά οι άνθρωποι - είναι οι σχέσεις που δομούνται εντός τους. Είναι δομές αγώνα που μας βγάζουν στον δρόμο. Οι καταλήψεις είμαστε εμείς. Και θα αποδείξουμε ότι το αντιφασιστικό κίνημα έχει τη βούληση, τις δυνάμεις και την αποφασιστικότητα να ανοικοδομήσει ό,τι καταστράφηκε. Η Libertatia θα μείνει και το κτίριο θα ξαναφτιαχτεί με δικά μας μέσα, με δικούς μας ανθρώπους. Αυτή θα είναι και η καλύτερη απάντηση προς το κράτος και τις φασιστικές του συμμορίες. Είναι ένα μεγάλο στοίχημα για τον κόσμο του αγώνα όλη αυτή η διαδικασία και η τελική επιτυχία της θα δείξει ότι μπορούμε να ζήσουμε και να δημιουργήσουμε χωρίς το κράτος, το κεφάλαιο και την εξουσία. Είναι μια μάχη που πρέπει να κερδηθεί και θα κερδηθεί.

ΟΙ. ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ
- Η LIBERTATIA: ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ -
Συνέλευση αλληλεγγύης

Πολιτικό κάλεσμα
για την παμβαλκανική διαδήλωση αλληλεγγύης

ΠΟΡΕΙΑ 10/3 // ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΩΣΗ 11.00 LIBERTATIA // ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12.00 ΚΑΜΑΡΑ

Για τη σημασία των αντισυγκεντρώσεων στα συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»

Ξεκινώντας από το λεγόμενο «μακεδονικό» ζήτημα, νομίζουμε ότι είναι περιττό να αναφέρουμε ξανά τι έγινε στα δυο συλλαλητήρια της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας, ποιες πολιτικές δυνάμεις άντλησαν πολιτική υπεραξία από τον κόσμο που κατέβηκε, πώς ξεπλύθηκε ο φασισμός στον βούρκο της λήθης. Είναι πράγματα που το αντιφασιστικό κίνημα (και η συλλογικότητά μας αντίστοιχα) έχει αναλύσει ενδελεχώς το τελευταίο διάστημα.
Σ' αυτό που θέλουμε να σταθούμε είναι στη σημασία των δημόσιων, ανακοινωμένων αντισυγκεντρώσεων ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, καθώς δείξανε ότι ακόμα και στις χειρότερες μέρες εθνικιστικού παροξυσμού, ο κόσμος του αγώνα θα βρίσκεται στο δρόμο. Λαμβάνοντας υπόψη τον όγκο των συγκεντρώσεων για το μακεδονικό, αλλά χωρίς φόβο, σύντροφοι και συντρόφισσες στάθηκαν στην Καμάρα(21/1) και τα Προπύλαια(4/2) απέναντι στο παραλήρημα εκείνων των ημερών. Αναγνωρίζοντας την ιστορική σημασία τέτοιων γεγονότων, κομμάτι του κινήματος αποφάσισε να μην αφήσει στη μισαλλοδοξία, τον ρατσισμό και τον φασισμό να δράσουν ανενόχλητοι στο δημόσιο πεδίο και το κεντρικό πολιτικό σκηνικό και στάθηκε απέναντί τους με τα προτάγματα του διεθνισμού και της ταξικής αλληλεγγύης. Αποφάσισε να εκφράσει τον κόσμο εκείνο που αντιτάσσεται στον εθνικισμό, τον πόλεμο και το μίσος σε καθετί διαφορετικό. Χωρίς να θέλουμε να βάλουμε σε δεύτερη μοίρα την υπεράσπιση των καταλήψεων, θεωρούμε πως μένουν σε ένα παθητικό επίπεδο ως προς την κοινωνική απεύθυνση, κάτι το οποίο φυσικά και αναγνωρίζουμε πως δεν έγινε όπως θα έπρεπε στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης. Αυτές οι συγκεντρώσεις πρέπει να μείνουν ως πολιτική και ιστορική παρακαταθήκη για το κίνημα και απαιτείται επιπλέον προσπάθεια ώστε το επόμενο διάστημα να πληθύνουν ποσοτικά και ποιοτικά οι κινήσεις αυτές για να αντιμετωπίσουν στο δρόμο την φασιστική απειλή, να απαντήσουν δημόσια στην εθνικιστική ρητορεία και να αντιπαραταχθούν μαζικά στις φιλοπόλεμες κραυγές μίσους που πληθαίνουν τελευταία στην ευρύτερη περιοχή.

Το πρόταγμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης

Επομένως, ένα από τα δυο βασικά διακυβεύματα αυτή τη στιγμή είναι η διεθνιστική αλληλεγγύη. Απέναντι στον ολοένα και εντεινόμενο εθνικισμό στην περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου πρέπει να στηθούν τα αναχώματα του διεθνισμού και της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων. Όπως έχουμε τονίσει και σε τοποθέτησή μας σχετικά με το μακεδονικό: «Ο διεθνισμός, λοιπόν, αποτελεί την μόνη εφικτή, ενωτική και ειρηνική λύση. Κι αυτό γιατί δεν επιζητεί την εξόντωση πληθυσμών και ολόκληρων λαών. Αντίθετα, προτάσσει την αλληλεγγύη των προλετάριων και των καταπιεσμένων ενάντια σ'αυτούς που μας εκμεταλλεύονται και καταστρέφουν τις ζωές μας. Κι ας μην γελιόμαστε. Μπορεί το περιεχόμενο να αλλάζει, όμως η μορ-

φή της εκμετάλλευσης είναι ίδια και στις δυο πλευρές των συνόρων, όπως και σε κάθε κράτος. Φτωχοποίηση, υποβάθμιση των ζωών μας, αφαίρεση των δικαιωμάτων μας είναι μόνο μερικές από τις πτυχές της επίθεσης που έχουν εξαπολύσει κράτος και κεφάλαιο εναντίον μας. Και η μόνη πραγματική αντίσταση είναι η ταξική-αντικρατική-διεθνιστική.» Και αυτό ακριβώς θα κάνουμε στις 10 του Μάρτη. Δίπλα-δίπλα με συντρόφους και συντρόφισσες από άλλες βαλκανικές -κι όχι μόνο- χώρες θα αναδείξουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι που αντιστέκονται στον παραλογισμό του πολέμου, του μίσους και του εθνικισμού, άνθρωποι που βλέπουν τους πραγματικούς εχθρούς απ' όλες τις πλευρές των συνόρων, που δεν είναι άλλοι από το κράτος και το κεφάλαιο, μαζί με τις εφεδρείες τους, τους φασίστες και τις παρακρατικές συμμορίες.

Πώς βλέπουμε τον αντιφασισμό

Πιστεύουμε ότι πρέπει να δοθούν μαζικές και μαχητικές απαντήσεις απέναντι στην φασιστική απειλή. Ο αγώνας ενάντια στο φασισμό δεν είναι μια αντιπαράθεση δυο «άκρων», όπως πάει να παρουσιαστεί από την κυρίαρχη αφήγηση του κράτους και των ιδεολογικών του μηχανισμών για να συγκαλυφθεί ο ιστορικός ρόλος του φασισμού ως εφεδρείας του υπάρχοντος συστήματος. Αντίθετα, είναι κομμάτι του αγώνα των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας ενάντια στους καταπιεστές τους και τις συμμορίες που αυτοί χρησιμοποιούν για να εκφοβίσουν και να καταστείλουν τον κόσμο που αντιστέκεται. Η μάχη αυτή μπορεί να γίνει μόνο με όρους κοινωνικής απεύθυνσης ώστε να πυκνώσουν οι γραμμές του αντιφασιστικού κινήματος, αλλά και μαχητικότητα για να τσακιστούν οι κάθε λογής φασίστες στο δρόμο. Ενάντια τόσο στη λογική μιας στείρας καταγγελίας της φασιστικής βίας όσο και στη λογική της αντιπαράθεσης με τους φασίστες με χουλιγκανίστικους όρους, προτάσσουμε την περαιτέρω οργάνωση των αντιφασιστών και αντιφασιστριών με ταξικά, μαχητικά και αντι-ιεραρχικά χαρακτηριστικά. Δίνοντας λύσεις στα ολοένα και αυξανόμενα προβλήματα των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας, δημιουργούμε τις δικές μας δομές που παλεύουν για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας. Λειτουργώντας χωρίς εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές σχέσεις, προετοιμάζουμε το αντιφασιστικό κίνημα για να εντείνουμε τους αγώνες μας με μαζικούς όρους, στήνοντας αναχώματα στον φασισμό και τον εθνικισμό και εξαφανίζοντάς τους από το δημόσιο πεδίο (εργασιακοί χώροι, σχολεία, σχολές, γειτονιές, πάρκα, πλατείες, γήπεδα).

Σημασία των καταλήψεων και της υπεράσπισής τους

Το πλήγμα του εμπρησμού μιας κατάληψης, δηλαδή μιας δομής αγώνα και αντίστασης είναι μεγάλο.

Όμως, η ανάδειξη της αλληλεγγύης σε υλικό, ηθικό και πολιτικό επίπεδο και η δύναμη του κινήματος να ανοικοδομήσει ό,τι γκρεμίστηκε από τις καταστροφικές δυνάμεις του φασισμού σε μία μέρα με όλες τις δυνάμεις του συγκεντρωμένες σε ένα σημείο, ξεπερνάει κάθε εμπόδιο, αναδεικνύοντας και το δεύτερο διακύβευμα που υπάρχει αυτή τη στιγμή. Δηλαδή αυτό της αλληλεγγύης στις καταλήψεις και της υπεράσπισης των δομών του αγώνα σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Την στιγμή που το τελευταίο διάστημα εντείνονται οι επιθέσεις σε καταλήψεις, στέκια και ελεύθερους κοινωνικούς χώρους από φασιστικές συμμορίες, το κίνημα πρέπει να απαντήσει υπερασπίζοντάς τα. Ακολουθώντας τα γεγονότα που συνέβησαν τις μέρες των δυο συλλαλητηρίων για το «μακεδονικό», οι τελευταίες επιθέσεις στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη, τους οπαδούς της αυτοοργανω-μένης ομάδας της Προοδευτικής Τού-

μπας, τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα στον Πειραιά και την κατάληψη Παναιτωλίου 21 στο Κουκάκι δείχνουν την προσπάθεια να εκφοβιστεί ο κόσμος του αγώνα από τον παρακρατικό εσμό, που πάντα δρα συμπληρωματικά με την κρατική καταστολή. Οι δομές μας, όμως, δεν καλύπτουν απλά στεγαστικές ανάγκες ανθρώπων, αλλά παράλληλα αποτελούν εστίες αντίστασης στο υπάρχον, πεδία δημιουργίας σχέσεων ισότητας, αλληλεγγύης και σεβασμού μεταξύ των καταπιεσμένων και προεικόνισης ενός καλύτερου κόσμου. Γι' αυτό και θα τις υπερασπιστούμε με κάθε μέσο, αναδεικνύοντας την σημασία και τον ρόλο τους. Θέτοντας το θέμα της υπεράσπισης των καταλήψεων και της κατάληψης Libertatia ως κεντρικό στο δρόμο, προπαγανδίζουμε και αναδεικνύουμε το πρόταγμα των καταλήψεων, τον ρόλο τους στο ευρύτερο κίνημα και την κοινωνία και ξεκαθαρίζουμε σε κράτος, κεφάλαιο και φασίστες ότι θα υπερασπιστούμε τις δομές μας, κάνοντας την κατάληψη κοινωνικό όρο.

Για την πορεία στις 10/3

Καλούμε τον κόσμο του κινήματος να στηρίξει την πανβαλκανική διεθνιστική πορεία αλληλεγγύης στην κατάληψη Libertatia, με τα προτάγματα της διεθνιστικής αλληλεγγύης και της υπεράσπισης των καταλήψεων και των δομών του αγώνα. Σε συνέχιση της αντανακλαστικής πορείας για τον εμπρησμό της κατάληψης μας στις 22/3 και των δράσεων αλληλεγγύης σε όλο τον ελλαδικό χώρο και σε άλλες χώρες, καλούμε συντρόφους και συντρόφισσες από την Ελλάδα και τα Βαλκάνια στις 10/3 στην Θεσσαλονίκη για να δοθεί μια μαζική απάντηση στον εθνικιστικό παροξυσμό και τις φασιστικές επιθέσεις. Καμία φασιστική επίθεση να μην μείνει αναπάντητη. Η Libertatia θα μείνει!

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΝΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΜΕΣΑ
Ο,ΤΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΠΟΥ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ
ΣΤΙΣ ΥΨΩΜΕΝΕΣ ΓΡΟΘΙΕΣ
ΣΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑ,
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΝΑ ΣΑΡΩΣΕΙ
ΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ,
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ, ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

10.3 ΠΑΝΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12:00 ΚΑΜΑΡΑ / ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 11:00 ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA

ΚΑΜΙΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

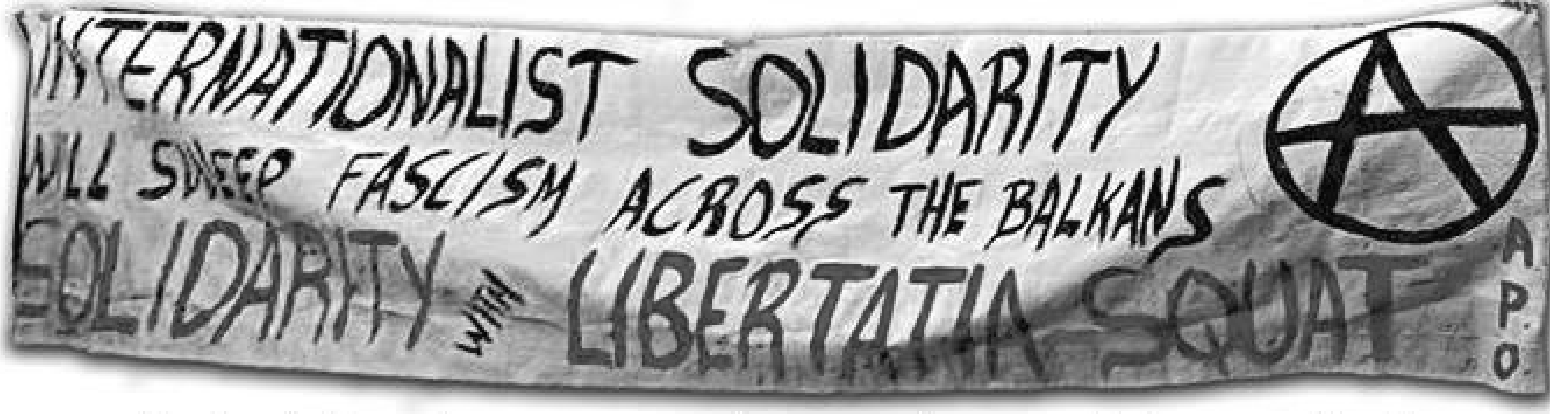
Η LIBERTATIA ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

«Σπίτι του όποιος μένει, όταν αρχίζει ο αγώνας
κι αφήνει άλλους για την υπόθεσή του να παλέψουν,
πρέπει να ξέρει (για να 'ναι προετοιμασμένος) ότι
όποιος δεν επήρε μέρος στον αγώνα
την ήττα αναγκαστικά θα μοιραστεί στο τέλος.
Και κάτι άλλο: ουδέποτε εν τέλει
αποφεύγει τον αγώνα
όποιος θέλει τον αγώνα ν' αποφύγει –
καθώς
για του εχθρού του την υπόθεση θα 'χει παλέψει
όποιος για τη δική του δεν επάλεψε υπόθεση.»

Μπέρτολτ Μπρεχτ

LIBERTATIA

συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό

Μετά τις διεθνιστικές και αντιφασιστικές συγκεντρώσεις στην Καμάρα και τα Προπύλαια απέναντι στα εθνικιστικά συλλαλητήρια στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα καθώς και τον εμπρησμό της κατάληψης LIBERTATIA από φασιστοειδή κατά τη διάρκεια του συλλαλητηρίου στη Θεσσαλονίκη

παμβαλκανική διεθνιστική - αντιφασιστική

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΜΑΡΤΗ 2018

ΚΑΜΑΡΑ, 12 Μ.Μ.

ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA

11:00 Π.Μ.

αλληλεγγύη στην κατάληψη LIBERTATIA

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

apo.squathost.com | anpolorg@gmail.com

LIVE ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ
για την ανοικοδόμηση της κατάληψης Libertatia
Σάββατο 10 Μαρτίου 21:00
Γεωπονία
ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΕΙΣ: ΑΝΑΦΛΕΞΗ
(post punk)
ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ
(rock)
Ψύλλοι στ' άχυρα
(rock 'n' roll)
ΡΕΥΜΑ 102
(post punk)
(hardcore punk)
LIBERTATIA
οι καταλήψεις είμαστε όλοι εμείς
Η LIBERTATIA ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ
σε ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
Η ΦΩΤΙΑ ΔΕ ΜΑΣ ΚΑΙΕΙ Η Libertatia θα ΜΕΙΝΕΙ!
Libertatia, συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
τον εθνικισμό τον φασισμό, τον πόλεμο
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στη LiberTATiA
Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΛΥΓΙΣΕΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ με τις ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ σε ΚΡΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΦΑΣΙΣΜΟ
Η ΦΩΤΙΑ ΔΕ ΜΑΣ ΚΑΙΕΙ Η Libertatia ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ!
Libertatia, συλλογικότητα για τον
κομμουνισμό.
Συνέλευση αλληλεγγύης

Για την πολιτική υπεράσπιση της ανοικοδόμησης της κατάληψης

Στις 21/1 στη Θεσσαλονίκη ταυτόχρονα με το εθνικιστικό συλλαλητήριο, φασιστικές ομάδες έκαψαν ολοσχερώς την κατάληψη Libertatia. Γεγονός πλέον γνωστό. Την ίδια μέρα δέχτηκε επίθεση από τους ίδιους ο ελεύθερος κοινωνικός χώρος Σχολείο και η αντιεθνικιστική συγκέντρωση της Καμάρας. Μια σειρά επιθέσεων ακολούθησε τις επόμενες μέρες από κράτος και παρακράτος: στην Αθήνα, στα πλαίσια του ίδιου εθνικιστικού συλλαλητηρίου γίνεται επίθεση στο κατειλημμένο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ. Τις επόμενες μέρες στις καταλήψεις Λέλας Καραγιάννη και Παναιτωλικού 21 και το στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων από νεοναζιστικές συμμορίες, και στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Φαβέλα από τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Στις 12 Μάρτη, το κράτος συντονισμένα επιτίθεται και εκκενώνει τις καταλήψεις Ματρόζου 54 της κοινότητας καταλήψεων Στέγης και Αγώνα Κουκακίου, την Gare και την Ζαΐμη. Στις 30 Μάρτη η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη δέχεται ξανά επίθεση από τα ίδια φασιστοειδή. Φυσικά, οι επιθέσεις αυτές δεν έχουν όλες ούτε την ίδια ένταση ούτε τον ίδιο βαθμό επιθετικότητας και επικινδυνότητας, αλλά αποτελούν ενδείξεις μιας γενικότερης στοχοποίησης των δομών του αγώνα από τους φασίστες. Στοχοποίηση που βαδίζει παράλληλα με την κρατική καταστολή, η οποία μετά τις προσχηματικές συλλήψεις ακροδεξιών προσπαθεί να προβάλει το προσωπείο των ίσων αποστάσεων απέναντι στα δυο «άκρα», ουσιαστικά αβαντάροντας τους νεοναζί επίδοξους δολοφόνους, οι οποίοι έτσι κι αλλιώς παίζουν μια χαρά τον –παρακρατικό- ρόλο που είχαν πάντα: να επιτίθονται σε αγωνιστές και καταπιεσμένους, αλληλοκαλύπτοντας και υποστηρίζοντας το κράτος.

Οι καταλήψεις στοχοποιούνται και δέχονται επιθέσεις γιατί ενοχλούν. Ενοχλούν γιατί εκφράζουν την ελευθερία, την ισότητα και την αλληλεγγύη, απέναντι στον ατομισμό, το εκμεταλλευτικό σύστημα και την ανοχή του στο φασισμό. Είναι μέσο επαναστατικής πράξης που έχει ως στόχο την διάχυση ενός νέου κοινωνικού μοντέλου οργάνωσης- που και η ίδια η δομή εκφράζει- το οποίο θα στρέφεται ενάντια στην εκμεταλλευτική εργασία και την ιδιοκτησία. Αναγνωρίζοντας επίσης πως το κίνημα των καταλήψεων συνολικότερα τα τελευταία χρόνια έχει παίξει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη και εξέλιξη του επαναστατικού κινήματος, δεν πέφτουμε από τα σύννεφα βλέποντας όλες αυτές τις επιθέσεις. Επιθέσεις οι οποίες έχουν ως στόχο να μας τρομοκρατήσουν, νας μας απομονώσουν και τελικά να μας εξαφανίσουν. Οι καταλήψεις είναι δομές αγώνα του αναρχικού, αντιφασιστικού και ελευθεριακού κινήματος και μέσα σε αυτές ανθίζουν οι ιδέες της επανάστασης. Εμείς, λοιπόν, αναγνωρίζοντας την αξία τους, δεν θα αφήσουμε κανέναν να μας τις πάρει και θα απαντήσουμε ανάλογα σε όλες τις επιθέσεις.

Αντιλαμβανόμενοι, λοιπόν, τις καταλήψεις ως όλα τα παραπάνω και όχι απλά ως ντουβάρια θεωρούμε πως είναι χρέος μας να τις υπερασπιζόμαστε. Στην περίπτωση της Libertatia θεωρούμε πως είναι χρέος μας να την ανακατασκευάσουμε. Είναι χρέος όχι μόνο δικό μας, αλλά του κινήματος ολόκληρου και όποιου αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος αυτού του αγώνα. Ενός αγώνα ο οποίος απαντάει σε κράτος και φασίστες, οι οποίοι εκείνη τη μέρα εκμεταλλεύτηκαν την κατάσταση και χρησιμοποιώντας όλες τους τις δυνάμεις κατάφεραν να κάψουν το κτίριο της Libertatia. Θέλουμε εδώ να πούμε πως η επίθεση αυτή δεν μπορεί να απολογίζεται όπως κάθε άλλη. Οι συνθήκες εκείνης της μέρας δίνουν άλλο χαρακτήρα σε αυτή, καθώς αυτό που έγινε εκείνη την μέρα δεν θα μπορούσε να επαναληφθεί οποιαδήποτε άλλη. Πέρα από τις αντικειμενικές συνθήκες, όμως, η επιλογή της κατάληψης δεν ήταν

τόσο τυχαία. Η κατάληψη έχει στοχοποιηθεί για τον αντιφασιστικό της χαρακτήρα εδώ και αρκετά χρόνια. Έχοντας ως βασικό κανόνα ότι η θεωρία πρέπει να συμβαδίζει με την πράξη και πως ο φασισμός θα νικηθεί στο δρόμο από τον κόσμο του αγώνα αναλαμβάναμε την ευθύνη της αντιφασιστικής δράσης της πόλης σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο μαζί με άλλες συλλογικότητες, ενώ στην κατάληψη στεγαζόταν και για 3 χρόνια (2011-14) η αντιφασιστική ομάδα "Αντιφασιστικός Πυρήνας Θεσσαλονίκης-ACT". Στο παρελθόν είχαμε δεχτεί και άλλες επιθέσεις οι οποίες βέβαια δεν κατάφερναν να κάνουν κάποια ιδιαίτερη ζημιά. Στις 21/1 είχαμε επιλέξει να είμαστε με τους συντρόφους μας στο δρόμο όπως κάθε φορά και δυστυχώς δεν καταφέραμε να απωθήσουμε την επίθεση. Γι' αυτό λοιπόν θεωρούμε χρέος μας και δέσμευση ως προς το κίνημα να ανοικοδομήσουμε το κτίριο με τους δικούς μας όρους και τα δικά μας χέρια, δίνοντας έτσι μία πρώτη απάντηση.
Θέλουμε η κατάληψη Libertatia να μείνει και να γίνει σύμβολο αντιφασιστικού αγώνα. Θεωρούμε πως μια τέτοια κίνηση έχει να προσφέρει σε όλο το επαναστατικό κίνημα, να γεννήσει νέες ιδέες και να δημιουργήσει συνειδήσεις. Θα δώσει επίσης μια κατάλληλη απάντηση στην κοινωνία για το ποιοι είμαστε και τι μπορούμε να κάνουμε. Δεν είμαστε εμείς το παρακράτος, οι συμμορίες και οι καταστροφικές δυνάμεις, αλλά είμαστε ο κόσμος της αλληλεγγύης και οι δυνάμεις τις δημιουργίας.

Θέλουμε εδώ να κάνουμε μια ενημέρωση για το πλάνο της ανοικοδόμησης. Σε πρώτο επίπεδο έχει αποφασιστεί να αντικατασταθούν κάποιες μικρές φθορές στο μικρό κτίριο το οποίο και δεν έχει επηρεαστεί από την φωτιά για να μπορεί να υπάρχει παρουσία των ομάδων στο χώρο. Στη συνέχεια θα μπει η περίφραξη και ταυτόχρονα θα ξεκινήσει η κατασκευή της σκεπής και αργότερα τα πατώματα, τα κουφώματα και οι υπόλοιπες εργασίες, όπως τα ηλεκτρολογικά και τα υδραυλικά. Στόχος επίσης της ομάδας είναι αφού ολοκληρωθούν οι εργασίες ο χώρος της κατάληψης να ανοίξει και να στεγάσει νέες δράσεις και ομάδες. Σε αυτό το σημείο θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε πως το μεγάλο κόστος και ο φόρτος εργασίας που θα προκύψει δεν σημαίνει πως θα μας αποτρέψει από το να στηρίζουμε τους αγώνες που ήδη στηρίζουμε οικονομικά και πολιτικά. Επίσης, είναι πολύ σημαντικό ότι κατά τη διάρκεια όλης αυτής της διαδικασίας θα υπάρχει διαφάνεια σχετικά με το οικονομικό κομμάτι, οπότε πληροφορούμε τον κόσμο που στήριξε ή έχει την πρόθεση να στηρίξει ότι θα υπάρχει ενημέρωση για τις οικονομικές κινήσεις και το κόστος των επιμέρους εργασιών.
Έτσι κι αλλιώς οι κινήσεις αλληλεγγύης που ξεκίνησαν την ίδια κιόλας μέρα του εμπρησμού και εντάθηκαν τις επόμενες μέρες σε πανελλαδικό –κι όχι μόνο - επίπεδο, με κομβικό σημείο την πορεία την επομένη της επίθεσης, η οποία και συγκέντρωσε 2.500 κόσμο, διήρκεσαν όλο αυτό το διάστημα και για εμάς κορυφώθηκαν με την παμβαλκανική πορεία αλληλεγγύης στις 10/3, η οποία και συγκέντρωσε περίπου 4.000 άτομα. Η πορεία αυτή σηματοδότησε έναν πρώτο κύκλο αλληλεγγύης για την Libertatia και έδωσε ένα ισχυρό μήνυμα απέναντι στα εθνικιστικά συλλαλητήρια με τα προτάγματα του αντιφασισμού, του αντιεθνικισμού και της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Γιατί παρόλο το πλήγμα που δεχθήκαμε δεν λησμονούμε πως η απειλή του εθνικισμού και του πολέμου συνεχίζουν να ταλαιπωρούν την ευρύτερη περιοχή και πως είναι χρέος του ευρύτερου αντιφασιστικού κινήματος να αντιπαρατεθεί σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο με τις φωνές εκείνες που προσβλέπουν στην επαναχάραξη των μελανότερων σημείων στις σελίδες της ιστορίας. Σημαντική απάντηση θα δοθεί, όμως, και με την πολιτική υπεράσπιση μιας δομής αγώνα που δέχθηκε επίθεση την συγκεκριμένη μέρα του εθνικιστικού συλλαλητηρίου. Το σημαντικότερο σημείο της υπεράσπισης αυτής είναι η ίδια η ανοικοδόμηση, που αποτελεί και τον απώτερο

στόχο μας. Στόχος, ο οποίος μπορεί να επιτευχθεί από το ίδιο κίνημα με τις δικές του δυνάμεις.

Καλούμε, λοιπόν, όλες τις ομάδες και όλο τον κόσμο του κινήματος ο οποίος βλέπει τον εαυτό του ως μέρος αυτού του αγώνα να στηρίξει με όποιο τρόπο μπορεί την προσπάθεια αυτή. Θεωρούμε σημαντικό σε αυτή την φάση την στήριξη με οποιονδήποτε τρόπο, πολιτικά, υλικά ή οικονομικά. Η αλληλεγγύη είναι αυτή που μας δίνει δύναμη να συνεχίσουμε αυτόν τον αγώνα.

Αναρχική πρωτομαγιά

Ο κόσμος του κράτους και του καπιταλισμού δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις στις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες και δεν έχει να υποσχεθεί τίποτε άλλο παρά περισσότερη εξαθλίωση, φτώχεια, καταπίεση, κανιβαλισμό, πόλεμο και θάνατο.
Οι πολεμικές συρράξεις που μαίνονται στην καπιταλιστική περιφέρεια και η εμπλοκή ολοένα και περισσότερων δυνάμεων αλλάζουν ριζικά τον γεωπολιτικό χάρτη της περιοχής. Οι εμπόλεμες κοινωνίες, η τροφοδότηση των περιφερειακών εθνικισμών και η ιδέα ενός μεγάλου πολέμου που ολοένα πλησιάζει μονιμοποιούν το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης και αναβαθμίζουν τον κοινωνικό έλεγχο και την καταστολή στις κοινωνίες της δύσης ενώ η ίδια η συνθήκη του πολέμου καταστρέφει και δολοφονεί στη Μέση Ανατολή

132 χρόνια μετά την εξέγερση των εργατών του Σικάγο, το πρόταγμα της σύνδεσης των μερικών και αιτηματικών αγώνων με το συνολικό κοινωνικό και πολιτικό αίτημα για ανατροπή του κόσμου της εξουσίας και τον ελευθεριακό μετασχηματισμό της κοινωνίας, παραμένει πάντα επίκαιρο.

Για να χτίσουμε μια νέα χειραφετημένη κοινωνία με βάση την αξιοπρέπεια, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αλληλεγγύη, στα συντρίμμια του κόσμου της εξουσίας, του κράτους, του κεφαλαίου.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Πολιτική Τοποθέτηση σε σχέση με την πιθανή εκκένωση της κατάληψης & Δράσεις Αλληλεγγύης

Στις 25/4, στις 10.00 π.μ. , ήρθε στην Libertatia μεικτό κλιμάκιο του Υπ. Πολιτισμού μαζί με τον φερόμενο ως ιδιοκτήτη. Με την πρόφαση ότι πρέπει να ελέγξουν το χώρο επειδή το κτήριο , μετά τον εμπρησμό, μπορεί να αποτελεί κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια , ζήτησαν να μπουν στην κατάληψη. Οι σύντροφοι/ισσες της περιφρούρησης τους αρνήθηκαν την είσοδο. Μετά από αρκετές επαναλήψεις της δήλωσης ότι θα παραμείνουμε στο χώρο, απείλησαν με εισαγγελική παρέμβαση και έτσι αποχώρησαν.

Στα πλαίσια της διαδικασίας ανοικοδόμησης της κατάληψης, αλληλέγγυοι μηχανικοί έχουν επιβεβαιώσει πολλές φορές στο παρελθόν, αλλά και μετά τον εμπρησμό του κτηρίου, πως δεν παρουσιάζει πρόβλημα στατικότητας και η επιδιόρθωσή του είναι δυνατή. Ο αποχαρακτηρισμός του κτηρίου ως διατηρητέο είναι απαραίτητος για να γκρεμιστεί και να ''αξιοποιηθεί'' στη συνέχεια το οικόπεδο.

Η Libertatia δεν είναι απλά ένα κτήριο. Η Libertatia στεγάζει τις ανάγκες ανθρώπων χωρίς να πληρώνουν ενοίκιο. Είναι ένας χώρος πολιτικής ζύμωσης, συνδιαλλαγής και συνάντησης, ένας χώρος που φιλοξενεί συζητήσεις και εκδηλώσεις για τον αντιφασισμό, τον αντισεξισμό, την εργασία. Ένας χώρος όπου λειτουργεί η δομή αυτομόρφωσης της κατάληψης. Ταυτόχρονα στεγάζονται πολιτιστικές δράσεις και ομάδες, όπως ήταν η ομάδα κινηματογραφικών προβολών, μουσικού αυτοσχεδιασμού και η ανοιχτή βιβλιοθήκη. Το κοινό σημείο όλων των παραπάνω είναι το είδος των σχέσεων που τους δίνει ζωή. Αντιιεραρχικές σχέσεις σεβασμού.

Για εμάς λοιπόν οι καταλήψεις δεν είναι τα ντουβάρια τους. Είναι οι σχέσεις που γεννιούνται και εξελίσσονται μέσα τους. Είναι δομές του κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Είναι δομές στέγασης αλλά και ανοιχτοί χώροι προώθησης ελευθεριακών ιδεών και επαναστατικών δράσεων.

Επειδή οι καταλήψεις σημαίνουν όλα αυτά που είπαμε παραπάνω, αλλά και πολλά περισσότερα, η καλύτερη απάντηση απέναντι στο κράτος και τους φασίστες, είναι η ανοικοδόμηση του κτηρίου τόσο σε συμβολικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο. Θέλουμε η ανοικοδόμηση της Libertatia να αποτελέσει ένα σύμβολο αντιφασιστικού αγώνα και να παραμείνει μια δομή αντίστασης σε κράτος, κεφάλαιο και φασισμό.

Παρά τον εμπρησμό από τους φασίστες, παρά τις προσπάθειες του κράτους να μας καταστείλει και του κεφαλαίου να εκμεταλλευτεί τους χώρους μας, εμείς θα συνεχίσουμε να είμαστε εδώ. Οχυρώνουμε πολιτικά την κατάληψή μας και την υπερασπιζόμαστε απέναντι σε κάθε επίθεση. Γι' αυτό και εντείνουμε τη δράση μας στο χώρο.

Την Τρίτη 15/5 το πρωί πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στην εφορία νεοτέρων μνημείων Θεσσαλονίκης απο μέλη της συνέλευσης αλληλεγγυης στην κατάληψη libertatia.

Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης σύντροφοι μπήκαν στα γραφεία της υπηρεσίας και κάνανε ξεκάθαρο πως όσα κλιμάκια και να στείλουνε δεν θα τους επιτραπεί η είσοδος στο χώρο.

Δε θα τους αφήσουμε να τη γκρεμίσουν!
Μπάτσοι - φασιστες - δικαστές - μηχανικοί, ούτε να το σκέφτεστε.

Η εκδήλωση έχει ως στόχο την παρουσίαση του ιστορικού των γεγονότων της 21ης Γενάρη και των ημερών που ακολούθησαν, καθώς και την κοινωνικοποίηση της πολιτικής υπεράσπισης και της ανοικοδόμησης της κατάληψης Libertatia.

Εκδήλωση - Συζήτηση για το project

REBUILD LIBERTATIA

στα πλαίσια του 6ου Φεστιβάλ Κινηματογραφικών Ομάδων Α.Π.Θ. - Πα.Μακ.

23.5

20:30

Φιλοσοφική Α.Π.Θ.

Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Κατάληψη Libertatia

Libertatia Συλλογικότητα για τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Ταξική Συγκέντρωση 30 Μάη

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ – ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ & ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Η καλεσμένη απεργία στις 30 Μάη από ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ καθώς και από την ‘’κοινωνική συμμαχία’’ δηλαδή μια ξεκάθαρη συμμαχία με τα αφεντικά, δεν είναι για εμάς τίποτα άλλο παρά μια επίθεση στην εργατική τάξη. Η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ έχοντας την πρωτοκαθεδρία στους χώρους εργασίας, ελλείψει ισχυρών αυτοοργανωμένων επαναστατικών σωματείων βάσης, αποτελούν τον κύριο εκφραστή-διαχειριστή των εργασιακών κεκτημένων και δικαιωμάτων. Δε μπορούμε παρά να εναντιωθούμε στο ενδοσυστημικό ρόλο τους, ο οποίος δεν είναι άλλος απ’ το να διατηρούν την πολυπόθητη για τα αφεντικά κοινωνική ειρήνη, διοργανώνοντας απεργίες που αδυνατούν να πάρουν ριζοσπαστικό επαναστατικό χαρακτήρα και να αποτελέσουν πραγματική απειλή.

Προβάλλει επιτακτική λοιπόν η ανάγκη της επαναστατικής οργάνωσης της εργατικής τάξης. Με εργατικά συμβούλια και αυτοοργανωμένα σωματεία βάσης ενάντια στη λογική της εκπροσώπησης και της ανάθεσης.

Εμεις δηλώνουμε ξεκάθα πως στις 30 Μαή απεργούμε, άλλα όχι στο πλευρό τους, απέναντί τους.

Ενημέρωση από τον αγώνα ενάντια στην Κυριακάτικη Εργασία (1/4)

Η Κυριακή 1 Απρίλη ήταν μία ακόμα Κυριακή που τα εμπορικά καταστήματα παρέμειναν ανοιχτά. Οι εργαζόμενοι των καταστημάτων για άλλη μια φόρα έπρεπε να δουλέψουν και την 7η μέρα της εβδομάδας. Η Libertatia συμμετέχοντας στο συντονισμό ενάντια στην Κυριακάτικη εργασία και τα "απελευθερωμένα" ωράρια έδωσε και αυτή την Κυριακή το παρών στο άνοιγμα των εμπορικών καταστημάτων.

Από τις 10:30 μέχρι τις 12:30 έγιναν αποκλεισμοί στα καταστήματα H&M, Zara, Marks & spenser, και Stradivarius. Η ανταταπόκριση των εργαζομένων ήταν θετική καθώς υπήρξε επικοινωνία και συζήτηση μαζί τους. Οι καταναλωτές αυτη τη φορά ήταν λίγοι ενώ ο κόσμος ο οποίος περνούσε και συζητούσε μαζί μας θεωρώντας τον αγώνα μας δίκαιο ήταν αρκετός. Άλλωστε το έχουμε ξαναπεί δεν μας λείπει ο χρόνος να ψωνίσουμε αλλά τα χρήματα για να μπορέσουμε να ψωνίσουμε τα βασικά.

Το πολιτικό κάλεσμα στις κυριακάτικες απεργιακές κινητοποιήσεις

ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Από την άνοιξη του 2017 με την ψήφιση του 4ου μνημονίου έχει θεσμοθετηθεί η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και το άνοιγμα των καταστημάτων όλες τις Κυριακές από τον Μάιο ως τον Οκτώβριο, 32 Κυριακές τον χρόνο δηλαδή. Το μέτρο αυτό αφορά τους δήμους Αθηναίων και Πειραιώς, την περιφερειακή ενότητα νότιου τομέα Αθηνών (παραλιακό μέτωπο), το ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης και την περιοχή γύρω από το αεροδρόμιο της Αθήνας. Παράλληλα, σε όλη τη χώρα το άνοιγμα των καταστημάτων για 8 Κυριακές (συν τις δυο των γιορτών) διατηρείται.
Η καθιέρωση της κυριακάτικης αργίας ήταν μια από τις πρώτες επιτυχημένες διεκδικήσεις του ελληνικού εργατικού κινήματος. Σκοπός ήταν να έχουν οι εργαζόμενοι μια σταθερή μέρα μέσα στη βδομάδα για να μπορούν να ξεκουράζονται. Η πρόθεση για κατάργησή της ήταν μια ακόμη επιθετική κίνηση του κράτους και του κεφαλαίου απέναντι στην τάξη μας. Παρόλο που το μέτρο των ανοιχτών καταστημάτων τις Κυριακές προωθείται από την κυβέρνηση και τους δανειστές ως μια κίνηση που θα φέρει ανάπτυξη, θα τονώσει την οικονομία και θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας, αυτό που εντέλει θα σημάνει είναι την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας και την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από το κεφάλαιο. Έτσι, έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά μέτρων που περιλαμβάνουν την επέκταση της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας μέσω προνομιακών ρυθμίσεων για τα αφεντικά, τα ελαστικά ωράρια, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την υποπληρωμή μέσω των πρακτικών ασκήσεων για τις εκάστοτε ειδικότητες, την ανακύκλωση ανέργων μέσω κοινωφελών προγραμμάτων. Μέτρα που εκφράζουν μια συνολική επίθεση από κράτος και κεφάλαιο προς την εργατική τάξη και υποβαθμίζουν περαιτέρω τις ζωές μας.
Ο αγώνας για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας που βρίσκεται σε εξέλιξη τα τελευταία χρόνια είναι ένας από τους πιο σταθερούς που έχουν εμφανιστεί στην Ελλάδα το συγκεκριμένο διάστημα. Έχει δείξει πως μέσα σε όλη αυτή την ζοφερή πραγματικότητα υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται ακόμα και πως η συγκεκριμένη ρύθμιση δεν θα περάσει αδιαμαρτύρητα. Με την απουσία της ξεπουλημένης συνδικαλιστικής ηγεσίας (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ) να είναι κάτι παραπάνω από εμφανής στα ταξικά μέτωπα που δημιουργούνται, είναι καθήκον των από τα κάτω να οργανωθούν σε

όλους τους χώρους δουλειάς με οριζόντιες διαδικασίες, απαλλαγμένοι τόσο από τις ψεύτικες υποσχέσεις του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού όσο και από μια απολιτίκ λογική απάθειας που προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν αξίζει να αγωνιζόμαστε για τίποτα, λογική που δημιουργεί πρόσφορο έδαφος στην καθιέρωση ολοένα και χειρότερων συνθηκών για τις ζωές μας.

Μέσα στην νέα αυτή συνθήκη με τα μαγαζιά να είναι ανοιχτά κάθε Κυριακή, το επόμενο διάστημα είναι σημαντικό να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις, ώστε να μην μετρήσουμε ακόμα ένα χαμένο εργατικό δικαίωμα. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι να προτάξουμε την οργάνωση της τάξης μας σε οριζόντιο επίπεδο μέσα από σωματεία βάσης, με ριζοσπαστικά και επαναστατικά χαρακτηριστικά ενάντια σε λογικές ανάθεσης, αλλά και ενάντια στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει μάθει τόσα χρόνια να παζαρεύει τα δικαιώματά μας με τις εκάστοτε κυβερνήσεις και να δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για την προώθηση των πιο επιθετικών πολιτικών απέναντι στην εργατική τάξη. Γιατί κάθε αγώνας δεν αποτελεί μόνο ένα ανάχωμα απέναντι στην επέλαση της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας, αλλά πρέπει και να στοχεύει στην ανάδειξη των δικών μας προταγμάτων, που δεν είναι άλλα από μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας, χωρίς κράτος, κεφάλαιο, εξουσία και καπιταλισμό.

ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Την Κυριακή 10/6 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας. Την απεργιακή κινητοποίηση στήριξαν ο συντονισμός ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας μαζί με σωματεία βάσης καθώς και εμείς ως πολιτική ομάδα, ως συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό Libertatia.

Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης πραγματοποιήθηκαν αποκλεισμοί στα καταστήματα Marks & Spencer, Stradivarious και Zara. Υπήρξε επικοινωνία με τους εργαζόμενους καθώς και με τους περαστικούς και τους καταναλωτές οι οποίοι ήταν λίγοι, με θετική ανταπόκριση. Ωστόσο δεν έλειψε και η παρουσία επιθετικών συμπεριφορών από καταναλωτές. Συγκεκριμένα ένας εμφανιζόμενος ως καταναλωτής που του "αφαιρείται" το δικαίωμά του στην αγορά επιτέθηκε στους συντρόφους που πραγματοποιούσαν τον αποκλεισμό και χτύπησε (όχι σοβαρά) 2 από αυτούς, ενώ έφτυσε τα κείμενα του σωματείου ΕΜΠΑΡΚΟ. Ο ''διαμαρτυρόμενος'' καταναλωτής τελικά είναι γνωστός φασίστας της πόλης. Έχει κάνει εμφανή την παρουσία του σε αρκετές ακροδεξιές συγκεντρώσεις (Ωραιόκαστρο, Λ. Πύργο). Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά το πώς ο φασισμός κάνει πλάτες στον καπιταλισμό και το σύστημα που τον θρέφει. Στέλνοντας το μακρύ του χέρι, λοιπόν, ο καπιταλισμός χτυπάει εργατικές κινητοποιήσεις. Στη συνέχεια συγκεντρώθηκαν οι συναγωνιστές από τα σωματεία και τον συντονισμό στο σημείο της επίθεσης, ενώ ο καταναλωτής - φασίστας συνέχισε με απειλές προς όλους και στοχοποιώντας μια συντρόφισσα, ενώ κλείστηκε μέσα στα Zara ώστε να προστατεύσει τον εαυτό του. Αυτές οι συμπεριφορές φυσικά δεν μας ξαφνιάζουν.

Εμείς δηλώνουμε πως θα είμαστε εκεί κάθε Κυριακή και θα στηρίζουμε τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

ΔΟΥΛΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΣΕ ΘΕΛΕΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΝΤΙFA ΑΓΩΝΑΣ ΤΑΞΙΚΟΣ

Σκέψεις
πάνω στους έμφυλους διαχωρισμούς

Νόμος και εξουσία πάνω στο γυναικείο σώμα

«Η ανάπτυξη της γυναίκας, η ελευθερία της, η ανεξαρτησία της, πρέπει να είναι αποτέλεσμα των δικών της ενεργειών. Πρέπει να αρνηθεί το δικαίωμα οποιουδήποτε άλλου πάνω στο σώμα της, να αρνηθεί να κάνει παιδιά παρά μόνο αν τα θέλει, να αρνηθεί να υπηρετήσει το θεό, το κράτος, την κοινωνία, το σύζυγο κλπ. Να ελευθερώσει τον εαυτό της από το φόβο της κοινής γνώμης και της κοινής καταδίκης. Μόνο αυτά θα την ελευθερώσουν, όχι η ψήφος.»

Emma Goldman

Οι νόμοι υπάρχουν όπου υπάρχει εξουσιαστικό σύστημα και χρησιμεύουν για να εξυπηρετούν κατά βάση τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της εξουσίας και όχι των κοινωνιών όπως λέγεται. Κάθε ένας και καθεμία πλήττονται από το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα και τους νόμους του. Αυτές όμως που βιώνουν το νόμο ακόμη και στο ίδιο τους το σώμα είναι οι γυναίκες (φυσικά δεν βγάζουμε από την μεγάλη τρύπα της καταπίεσης την ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα, όπως έχουμε αναφερθεί και σε προηγούμενα κείμενα μας). Διαχρονικά, λοιπόν, οι γυναίκες ήταν αυτές που βίωναν την εξουσία όχι μόνο ως κακοπληρωμένες εργάτριες, όχι μόνο ως μετανάστριες, όχι μόνο ως πόρνες, όχι μόνο ως μέλλουσες μητέρες, όχι μόνο ως φτωχές «νοικοκυρές» της κατώτερης κοινωνικής τάξης, αλλά επειδή ήταν απλά γυναίκες. Αναγνωρίζουμε λοιπόν την πατριαρχία ως θεμέλιο του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος.

Σήμερα στην εποχή της σεξουαλικής «απελευθέρωσης» και του Sex & the City, που οι γυναίκες την 8η Μάρτη γιορτάζουν χορεύοντας στα τραπέζια του κάθε τελευταίου σκυλάδικου και αγοράζουν «προϊόντα καλλωπισμού» με έκπτωση για να γίνουν ακόμη πιο ποθητές, όπως τις θέλει το σύγχρονο πατριαρχικό κράτος, σήμερα λοιπόν κάποιες γυναίκες αγωνίζονται ακόμη, αγωνίζονται γιατί καταπατούνται ακόμη και τα αυτονόητα διακαιώματά τους, όπως κάνανε και το 1909 οι γυναίκες εργάτριες στα εργοστάσια ιματισμού στη Νέα Υόρκη[1].

1. Τον χειμώνα του 1909-1910, ξεσπά η απεργία που έμεινε γνωστή ως η «Εξέγερση των 20.000», παραλύοντας 600 βιοτεχνίες γυναικείων ενδυμάτων της Νέας Υόρκης, οι μεγαλύτερες των οποίων ήταν η Triagle Waist και η Leiserson, σε έναν κλάδο που οι γυναίκες αντιπροσώπευαν το 70% των εργαζόμενων. Τον Φεβρουάριο του 1910, η απεργία έληξε με την υπογραφή συμφωνίας που προέβλεπε αυξήσεις στα μεροκάματα, μείωση των ωρών εργασίας και ίση μεταχείριση για τα μέλη του σωματείου, χωρίς ωστόσο να μεταβληθούν οι συνθήκες σκληρής εκμετάλλευσης. Έναν χρόνο αργότερα, στις 25 Μάρτη του 1911, ξέσπασε φωτιά στο πολυώροφο κτήριο όπου στεγαζόταν το εργοστάσιο της Triangle Waist. Όταν ξέσπασε η φωτιά στον όγδοο όροφο του κτιρίου, οι εργάτριες ήταν κλειδωμένες μέσα στο εργοστάσιο. Αυτή η τακτική ήταν πάγια ώστε να εμποδίζεται η είσοδος μελών του σωματείου, αλλά και η έξοδος των εργατριών κατά τη διάρκεια της δουλειάς. Η φωτιά εξαπλώθηκε αστραπιαία, με αποτέλεσμα τον θάνατο 146 γυναικών. (**Στιγμιότυπα από γυναικείους εργατικούς αγώνες στις αρχές του 20ου αιώνα στις ΗΠΑ, ομάδα ενάντια στην πατριαρχία της ΑΠΟ)**

τοιχογραφία στο Δουβλίνο της Savita Halappanavar, η οποία πέθανε το 2012 λόγω επιπλοκών μετά από μια αποβολή αφού το νοσοκομείο απέρριψε το αίτημά της για έκτρωση

Αν ρίξει κανείς μια ματιά στον κόσμο, θα συνειδητοποιήσει το πόσο δεν ισχύει η ισότητα του φύλου και πώς οι νόμοι που υπάρχουν για την «προστασία του πολίτη» στην πραγματικότητα είναι για την «υπεράσπιση» των δικαιωμάτων των αντρών εις βάρος του γυναικείου φύλου. Εδώ προς αποφυγή παρεξηγήσεων θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε πως δεν θεωρούμε τους άντρες καταπιεστές του γυναικείου φύλου, αλλά το ίδιο το σύστημα. Άλλωστε η υποβάθμιση των γυναικών αποτελούσε πάντα αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξη του καπιταλισμού και του εξουσιαστικού συστήματος σε κάθε εποχή.

Στη Σαουδική Αραβία οι γυναίκες μόλις τον τελευταίο χρόνο απέκτησαν νόμιμο δικαίωμα στην οδήγηση.

Στις Μπαχάμες ένας άντρας μπορεί να βιάσει την γυναίκα του αν είναι πάνω από 14 χρονών.

Στην Αίγυπτο ένας άντρας θα τιμωρηθεί με λιγότερα χρόνια στην φυλακή για τη διάπραξη εγκλήματος τιμής σε βάρος της γυναίκας του ή της αδερφής του, σε σχέση με τη διάπραξη άλλων εγκλημάτων.

Η πορνεία στις Φιλιππίνες είναι ένα έγκλημα που μόνο οι γυναίκες μπορούν να διαπράξουν.

Στην Τυνησία τα αγόρια κληρονομούν τα διπλάσια από ότι τα κορίτσια.

Στην Γουινέα οι άντρες μπορούν να ελέγχουν που θα δουλεύουν οι γυναίκες τους.

Στο Αφγανιστάν οι άντρες ανταλλάσσουν τις νεαρές γυναίκες με πρόβατα ή αλκοόλ και τις αναγκάζουν να παντρεύονται ηλικιωμένους.

Στο Ιράν, απαγορεύεται η δημόσια εμφάνιση χωρίς την καθιερωμένη ισλαμική μαντίλα – οι γυναίκες που παραβιάζουν αυτόν το νόμο, καταδικάζονται σε 74 χτυπήματα με μαστίγιο.

Στο Καμερούν απαγορεύεται στις γυναίκες να επιλέξουν από μόνες τους την εργασία ή το αντικείμενο των σπουδών τους. Υπεύθυνος για αυτές τις αποφάσεις είναι ο σύζυγός τους.

Στην Αϊτή εάν ο σύζυγος πιάσει επ' αυτοφώρω τη γυναίκα του να τον απατά, μπορεί η δολοφονία της να δικαιολογηθεί.

Στην Αιθιοπία, την Κένυα, την Γκάνα και τη Νιγηρία επιτρέπεται η συνουσία ανάμεσα σε ένα συζυγικό ζευγάρι χωρίς τη συγκατάθεση της γυναίκας. Με άλλα λόγια επιτρέπεται ο βιασμός εις βάρος των γυναικών.

Στην Υεμένη απαγορεύεται στις γυναίκες να βγουν από το σπίτι τους αν πρώτα δεν έχουν πάρει την άδεια του συζύγου τους.

Επίσης στην Υεμένη η κατάθεση μιας γυναίκας – μάρτυρα δε λαμβάνεται σοβαρά υπ' όψιν και θα πρέπει να συνοδεύεται από κατάθεση ενός άντρα.

Στο Εκουαδόρ καμιά γυναίκα δεν επιτρέπεται να κάνει έκτρωση.

Οι γυναίκες στο Βατικανό, δεν μπορούν να ψηφίσουν και φυσικά απαγορεύονται οι αμβλώσεις.

Μιλώντας για το σήμερα δεν θα μπορούσαμε να μην

αναφερθούμε στον νόμο περί απαγόρευσης ή μη της άμβλωσης. Μιλάμε, δηλαδή, για έναν ακόμη βάρβαρο νόμο σε βάρος του γυναικείου φύλου, έναν ακόμη νόμο που ελέγχει, κανονίζει και διατάζει τις γυναίκες πως να διαχειρίζονται το σώμα τους και κατά συνέπεια τη ζωή τους και το μέλλον τους. Ωστόσο, τα κινήματα ενάντια στην κατάργηση της άμβλωσης δίνουν έναν συνεχές και σκληρό αγώνα.
Στην Ιταλία, μια μερίδα της κοινωνίας τάσσεται κατά της άμβλωσης, λόγω και της ισχυρής επιρροής της Καθολικής Εκκλησίας. Η αυξημένη δυσκολία πρόσβασης στην άμβλωση ωθεί όλο και περισσότερες γυναίκες σε παράνομες, ανασφαλείς αμβλώσεις ή να ταξιδέψουν στο εξωτερικό για τη διαδικασία.

Στην Ιρλανδία στις 25 Μαΐου ψηφίστηκε νομοσχέδιο ενάντια στην απαγόρευση των εκτρώσεων, κατόπιν πιέσεων αντίστοιχων κινημάτων, αγνοώντας τον Καθολικό συντηρητισμό και την βαθιά ριζωμένη αντίθεση, ενός μέρους της κοινωνίας, στην άμβλωση.

Στην Πολωνία, φορώντας μαύρα ρούχα, βγήκαν και πάλι στον δρόμο για να διεκδικήσουν το δικαίωμα τους στην άμβλωση. Οι αμβλώσεις στην Πολωνία ήταν νόμιμες την περίοδο του κομμουνισμού, όμως μετά το 1989 η χώρα επέστρεψε στις καθολικές της παραδόσεις και έτσι οι αμβλώσεις επιτρέπονται μόνο αν κινδυνεύει η ζωή της γυναίκας, ενώ οι γυναίκες που κάνουν άμβλωση μπορούν να τιμωρηθούν με ποινή κάθειρξης πέντε ετών, και οι γιατροί που κάνουν τις αμβλώσεις έως και με ισόβια.
Στην Ελλάδα η νομιμοποίηση των εκτρώσεων -ώς τη 12η εβδομάδα κύησης- κατοχυρώθηκε με τον νόμο 1609 του 1986, που θεωρήθηκε βασική κατάκτηση του φεμινιστικού κινήματος, έπειτα από δεκαετίες απαγορεύσεων. Ωστόσο πριν μερικούς μήνες πραγματοποιήθηκε ημερίδα υπέρ της κατάργησης των εκτρώσεων, οργανωμένη από θρησκευτικά σωματεία στο Πολεμικό Μουσείο της Αθήνας. Ανάμεσα στους παπάδες που ήταν βασικοί ομιλητές, βρισκόταν τόσο ο δικηγόρος που είχε εναντιωθεί στο νέο βιβλίο των θρησκευτικών όσο και κάποιοι γιατροί. Στην πρώτη σειρά, επίσης, καθόταν ο βουλευτής της χρυσής αυγής Ηλίας Παναγιώταρος, καθώς φυσικά αυτές οι απόψεις συνάδουν με την ιδεολογία της νεοναζιστικής οργάνωσής του αλλά και της γυναικείας ομάδας που έχει. Βλέπουμε, λοιπόν, πως η νομική θέσμιση είναι μεν μια σημαντική κατάκτηση, αλλά η υπεράσπιση των γυναικείων δικαιωμάτων αποτελεί έναν διαρκή αγώνα για την προστασία και επέκτασή τους μέχρι την ολική απελευθέρωση.

«Η έκτρωση δεν είναι έγκλημα, είναι δικαίωμα κάθε γυναίκας». Η ζωή της γυναίκας είναι που θα αλλάξει με τη γέννηση ενός παιδιού και κανενός άλλου. Δεν θα αλλάξει ούτε η ζωή του αγέννητου παιδιού ούτε του γιατρού ούτε του παπά. Δεν μπορούμε να αντιμετωπίζουμε τη γυναίκα ως μηχανή αναπαραγωγής. Η ελεύθερη επιλογή στο σώμα των γυναικών αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα και σε κάθε περίπτωση η θεσμική, νομική του κάλυψη είναι το ζητούμενο που δεν μπορεί σήμερα να καταργείται ή να περιορίζεται.

Για μας οι διαιρέσεις μέσα στην κοινωνία, η ανισότητα και η εξουσία που επιβάλλεται πάνω στο γυναικείο σώμα δημιουργούνται από τον ίδιο τον καπιταλισμό και την πατριαρχία. Μέσα από την ίδια την λειτουργία και τους νόμους τους, που στόχο πάντα έχουν τους αδύναμους. Εξάλλου πάγια τακτική του συστήματος είναι να δημιουργεί διαιρέσεις και να εντείνει τους διαχωρισμούς μεταξύ των κατώτερων στρωμάτων. Έτσι και τώρα, με την υποβάθμιση των γυναικών μέσα από εξουσιαστικούς νόμους, δημιουργεί έναν πλαστό διαχωρισμό ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες της ίδιας τάξης. Νόμοι που καταδυναστεύουν το γυναικείο σώμα και το γυναικείο φύλο.

28

«Μέσα από την εγκατάσταση όλο και περισσότερων νόμων εξυψώνεται κάθε εξουσία(...)

Η σύγχρονη εξουσία εστιάζει στο σώμα. Εγκαθιδρύονται νέες μορφές ελέγχου και πειθαρχίας που εστιάζουν στο ίδιο το ανθρώπινο σώμα, το οποίο γίνεται αντικείμενο γνώσης, επενδύεται πολιτικά και κατασκευάζεται από το πλέγμα εξουσιών που ασκούνται σ' αυτό, οι οποίες και εστιάζουν στο πώς το ανθρώπινο σώμα θα γίνει περισσότερο παραγωγικό και χρήσιμο οικονομικά. Το σώμα μ' άλλα λόγια πολιτικοποιείται και ο έλεγχός του αποτελεί το θεμέλιο της σύγχρονης εξουσίας.»

(αυτομόρφωση πάνω στην εξουσία, κατάληψη Libertatia '14)

Όσο λοιπόν υπάρχει ανεργία, φτώχεια και ανασφάλεια, όσο αυξάνεται το χάσμα ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς, όσο η οικονομία βρίσκεται στα χέρια των λίγων, ισότητα ανάμεσα στα φύλα δεν μπορεί να υπάρξει. Ο αγώνας κατά των έμφυλων διαχωρισμών και του σεξισμού δεν μπορεί να αποτελεί ξεχωριστό αγώνα. Αναμφίβολα είναι σημαντική η δράση στο τώρα, ωστόσο θα πρέπει να βρίσκεται πλάι στο συνολικό αντικαπιταλιστικό και αντικρατικό αγώνα των κινημάτων, αλλιώς τα αιτήματα των αγώνων αυτών θα παραμείνουν απλές διεκδικήσεις. Ο αγώνας για τη γυναικεία χειραφέτηση και την ισότητα είναι κομμάτι του συνολικού αγώνα για την καταστροφή κάθε εξουσίας και την ελευθερία όλων.

«Η κυριότερη πρόκληση είναι να σπάσουμε τον φόβο μας, πρέπει να εξεγερθούμε και πρέπει να βρούμε συμμάχους, ώστε η εξέγερση αυτή να συμβάλει στην απελευθέρωση όλων των λαών του κόσμου από κάθε μορφή κυριαρχίας.»

(Προκλήσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση.
Μια ματιά μέσα από τους αγώνες των γυναικών στην Τσιάπας,
ομάδα της ΑΠΟ ενάντια στην πατριαρχία, 2018)
Ενημέρωση από τις παρεμβάσεις της Ομάδας Ενάντια στην Πατριαρχία-ΑΠΟ
σε Αθήνα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη για την 8η Μάρτη

Ενημέρωση από τις παρεμβάσεις της Ομάδας Ενάντια στην Πατριαρχία-ΑΠΟ σε Αθήνα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη για την 8η Μάρτη

Την Πέμπτη 8/3 πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις από την Ομάδα Ενάντια στην Πατριαρχία – Α.Π.Ο σε Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη με αφορμή την "ημέρα της γυναίκας". Πίσω από τους βολικούς για την κυριαρχία μύθους, που διαστρεβλώνουν την υπόθεση της γυναικείας χειραφέτησης παρουσιάζοντάς την ως αίτημα "ισότητας" στη διαχείριση της εξουσίας, κρύβεται η ιστορία αιματηρών μαχητικών γυναικείων αγώνων, από τις απεργίες στις οποίες πρωτοστάτησαν μετανάστριες ράφτρες στις ΗΠΑ στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αι., απ' όπου αντλεί τις ρίζες της η 8 Μάρτη, ως τις Mujeres Libres, χαράσσοντας μια διαδρομή ως το σήμερα.

Στην Αθήνα, συμμετείχαμε στην συγκέντρωση και διαδήλωση που καλούνταν στην πλατεία Κλαυθμώνος. Μοιράσαμε το κείμενο της Ομάδας ενάντια στην Πατριαρχία, το οποίο διαβάστηκε από τη μικροφωνική μαζί με έναν σύντομο χαιρετισμό στη Διεθνή Συνάντηση αγωνιζόμενων γυναικών στο Μεξικό και ένα μήνυμα αλληλεγγύης προς τις συντρόφισσες στην Τουρκία που διαδήλωναν την ίδια μέρα ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις αλλά και στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που επιχειρήθηκε να επιβληθεί με απαγόρευση όλων των συγκεντρώσεων. Με πανό που έγραφε "Από την Ελλάδα μέχρι το Μεξικό και από την Τουρκία ως την Παλαιστίνη – Διεθνιστική αλληλεγγύη στους αγώνες των γυναικών ενάντια στην πατριαρχία, το κράτος και τον καπιταλισμό" συμμετείχαμε στην πορεία, φωνάξαμε συνθήματα όπως "Αγώνες γυναικείοι ανατρεπτικοί, κοινωνική επανάσταση σε ολόκληρη τη γη", "Από το Μεξικό μέχρι την Τουρκία, αγώνες γυναικών για την ελευθερία", "Ενάντια σε κράτος και πατριαρχία, για την χειραφέτηση και την αναρχία", στέλνοντας ένα μήνυμα αλληλεγγύης σε όλες τις γυναίκες που αγωνίζονται ενάντια στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και τις έμφυλες διακρίσεις που παράγονται από το κυρίαρχο σύστημα.

Στην Θεσσαλονίκη, καλέσαμε σε μικροφωνική συγκέντρωση στην Καμάρα, όπου μοιράστηκε το κείμενο της Γυναικείας Ομάδας ενάντια στην Πατριαρχία για την 8η Μάρτη όπως επίσης και οι μπροσούρες που εκδόθηκαν από την ομάδα μας, «Προκλήσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση. Μια ματιά μέσα από τους αγώνες των γυναικών στην Τσιάπας». Το πανό της συγκέντρωσης έγραφε «ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΑΓΝΩΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Διαβάστηκαν αποσπάσματα από το κείμενο μας και χαιρετίσαμε τη 1η διεθνή συνάντηση των γυναικών που αγωνίζονται, που καλέστηκε από τις γυναίκες Ζαπατίστας. Διαβάστηκε επίσης και το κάλεσμα της γυναικείας ομάδας στην Παμβαλκανική Διαδήλωση Αλληλεγγύης στην Κατάληψη Libertatia, στέλνοντας ένα μήνυμα αλληλεγγύης και αντίστασης σε κάθε γυναίκα που αγωνίζεται ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Στην Πάτρα, περίπου 90 άτομα ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της πρωτοβουλίας γυναικών ενάντια στην πατριαρχία και της ομάδας ενάντια στην πατριαρχία της Α.Π.Ο. στην πλατεία Γεωργίου. Στη συγκέντρωση υπήρχαν δύο πανό, ένα της πρωτοβουλίας που έγραφε: «8 Μάρτη-ΗΜΕΡΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ | ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ» και ένα της ομάδας ενάντια στην πατριαρχία της Α.Π.Ο.: «ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΩΣ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΑΓΩΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Μοιράστηκαν εκατοντάδες κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια υπενθυμίζοντας πως η θέση μας μια τέτοια μέρα είναι στο δρόμο. Η φετινή συγκέντρωση ενόψει 8ης Μάρτη ήταν μία από τις πιο μαζικές συγκεντρώσεις των τελευταίων χρόνων στην Πάτρα.

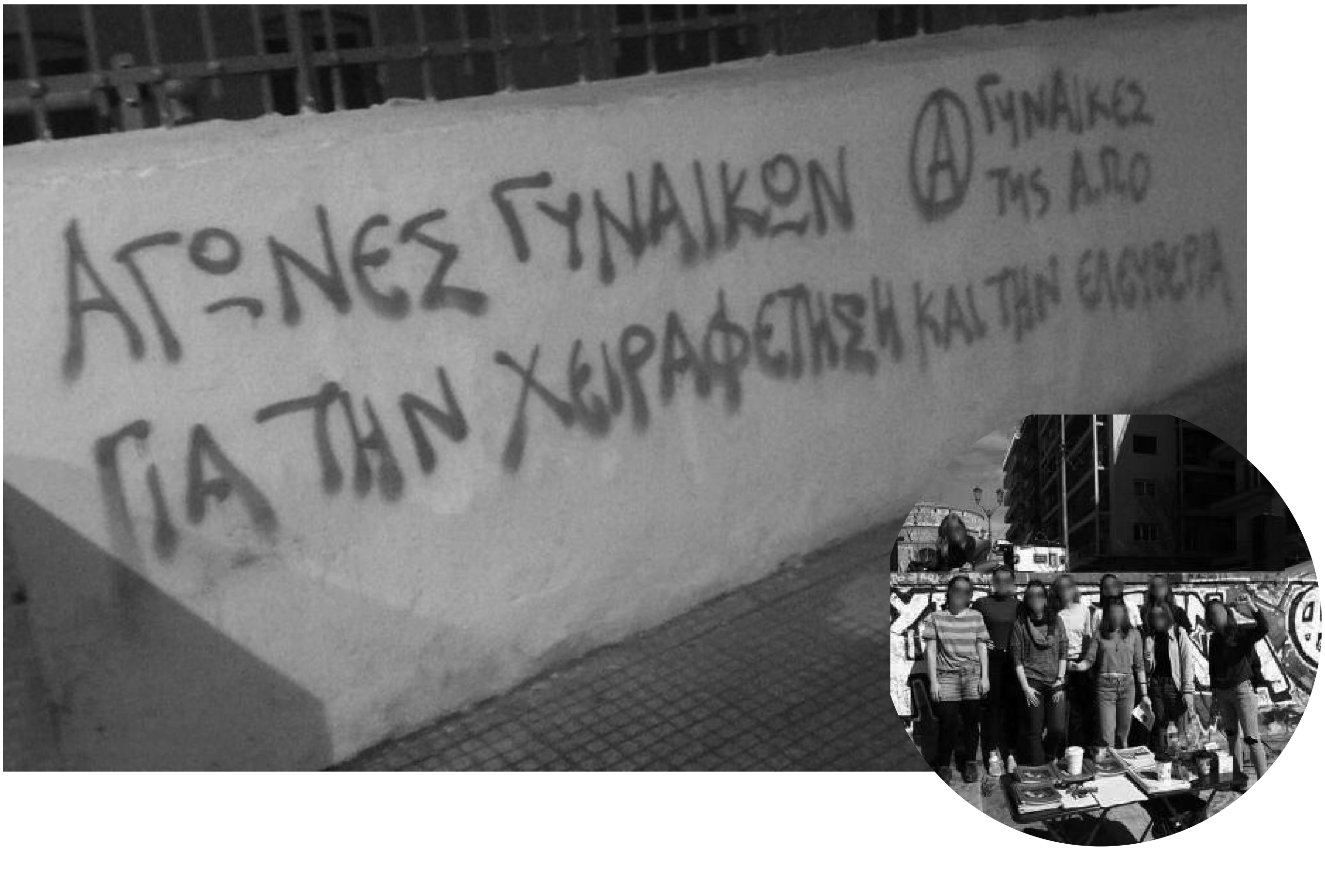
Η φετινή 8η Μάρτη μας βρίσκει, επίσης, να συμμετέχουμε στην «1η Διεθνή Πολιτική, Καλλιτεχνική, Αθλητική και Πολιτιστική Συνάντηση Γυναικών που αγωνίζονται», η οποία οργανώνεται από τις γυναίκες Ζαπατίστας, στο Caracol της Morelia στο Μεξικό. Ως αναρχικές στεκόμαστε μαζί με τα λόγια και τις δράσεις των αγωνιζόμενων γυναικών, που συναντιούνται σε μια υψωμένη γροθιά κι ένα βλέμμα αλληλεγγύης, το οποίο οπλίζει την αποφασιστικότητά μας να καταστρέψουμε κάθε μορφή καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο, για να οικοδομήσουμε μαζί έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας. Από το Μεξικό μέχρι την Τουρκία, ενώνουμε τη φωνή μας με τις γυναίκες που αγωνίζονται παγκόσμια, στέλνοντας μήνυμα διεθνιστικής και ταξικής αλληλεγγύης, κρατώντας ζωντανό το πρόταγμα της γυναικείας χειραφέτησης και της κοινωνικής απελευθέρωσης."

8 ΜΑΡΤΗ – ΗΜΕΡΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΎΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ, ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΤΙΣ ΕΜΦΥΛΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ,

ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Σελίδες Ταξικής μνήμης

Τρέχει κι ο θάνατος μέσα στη φυτεία
| μια ιστορία της Αϊτινής Επανάστασης |

(μέρος Α')

Στο συγκεκριμένο τεύχος οι «σελίδες ταξικής μνήμης» θα ασχοληθούν με μια επανάσταση που συνέβη στην αυγή της νεωτερικής εποχής, επηρεασμένη και συνδεδεμένη με την άλλη μεγάλη επανάσταση του τέλους του 18ου αιώνα, την Γαλλική. Τα γεγονότα που συνέβησαν στην Αϊτή δεν είναι τόσο γνωστά σήμερα, παρόλο που σηματοδότησαν την πρώτη ευρείας έκτασης επιτυχημένη επανάσταση σκλάβων στην σύγχρονη ιστορία και φανέρωσαν στοιχεία μετέπειτα κοινά στους αντιαποικιακούς αγώνες του 20ού αιώνα.

Η κατάκτηση και οι πρώτες αντιστάσεις

Οι ξένες επεμβάσεις ξεκινάνε πολύ καιρό πριν την Αϊτινή Επανάσταση. Η Αϊτή καλύπτει το δυτικό 1/3 ενός νησιού που ο Κολόμβος διέσχισε κατά το πρώτο του ταξίδι στην Αμερική και το διεκδίκησε στο όνομα της Ισπανίας, αγνοώντας το γεγονός ότι ήδη κατοικούνταν από περίπου 400.000-500.000 ιθαγενείς από τη φυλή των Ταΐνων. Ονόμασε το νησί Ισπανιόλα, ενώ οι ιθαγενείς το αποκαλούσαν Αϊτή, ονομασία που αποκαταστάθηκε όταν ανακηρύχθηκε η δημοκρατία. Ο Κολόμβος άφησε πίσω φεύγοντας κάποιους από το πλήρωμά του προκειμένου να εξερευνήσουν το νησί για χρυσό. Όταν επέστρεψε τον επόμενο χρόνο κατά το δεύτερο ταξίδι του, βρήκε το οχυρό που είχε φτιάξει κατεστραμμένο με τα πτώματα των ανδρών του στην παραλία, καθώς οι Ταΐνοι είχαν εξεγερθεί εναντίον τους ως απάντηση στην κακομεταχείριση που υφίσταντο, η οποία περιελάμβανε και την απαγωγή των γυναικών τους.

Το δεύτερο ταξίδι του περιελάμβανε 17 πλοία και 1200 αποίκους και μ' αυτήν τη δυναμική ο Κολόμβος απαίτησε από κάθε Ταΐνο άνω των 14 να του παραδίδει χρυσό κάθε τρεις μήνες. Αν αποτύγχαναν να το κάνουν αυτό, θα τους κόβαν τα χέρια και θα τους άφηναν να αιμορραγήσουν μέχρι θανάτου. Κατά τη διάρκεια ή λίγο πριν το 1511 ένας αρχηγός των Ταΐνων που τον έλεγαν Χατούι (Hatuey) έφυγε από την Ισπανιόλα για την Κούβα με άλλους 400 σε κανό για να προειδοποιήσει τους ανθρώπους εκεί ότι μια ισπανική αποστολή ερχόταν για να τους κατακτήσει. Ο ριζοσπάστης Ισπανός μοναχός Βαρθολομαίος ντε λας Κάζας, ο οποίος ήταν προηγούμενως ιδιοκτήτης φυτείας στην Ισπανιόλα έγραψε ότι ο Χατούι τους έδειξε ένα καλάθι με χρυσό και κοσμήματα και τους είπε: *«Αυτός είναι ο θεός που λατρεύουν οι Ισπανοί. Γι' αυτά πολεμάνε και σκοτώνουν, γι΄αυτά μας διώκουν και γι' αυτό πρέπει να τους πετάξουμε στη θάλασσα… Αυτοί οι τύραννοι μας λένε ότι λατρεύουν μια θεότητα ειρήνης και ισότητας και παρόλα αυτά υφαρπάζουν τη γη μας και μας κάνουν σκλάβους τους. Μας μιλάνε για μια αθάνατη ψυχή και για αιώνιες ανταμοιβές και τιμωρίες και παρόλα αυτά κλέβουν τα υπάρχοντά μας, αποπλανούν τις γυναίκες μας, βιάζουν τις κόρες μας»*. Ο Χατούι ξεκίνησε πόλεμο με τους Ισπανούς πριν αιχμαλωτιστεί και καεί ζωντανός στις 2 Φεβρουαρίου του 1512. Το 1522 ένας άλλος Ταΐνος αρχηγός ηγήθηκε μιας εξέγερσης 3000 ανδρών στα βουνά Μπαχαρούτσο

της Ισπανιόλας, αναγκάζοντας τους Ισπανούς σε συνθηκολόγηση.

Μέσα σε 30 χρόνια η μεγάλη πλειοψηφία των Ταΐνων (το 90% περίπου) είχε ήδη εργαστεί μέχρι θανάτου στα ορυχεία χρυσού ή πεθάνει από πείνα και διάφορες ασθένειες, μέχρι που οι Ισπανοί άρχισαν να μεταφέρουν σκλάβους από την Αφρική για να τους αντικαταστήσουν. Σύμφωνα με τον Βαρθολομαίο ντε λας Κάζας: *«αποτελούσε γενικό κανόνα των Ισπανών να είναι σκληροί, αλλά όχι μόνο σκληροί, εξαιρετικά σκληροί, έτσι ώστε η κτηνωδία τους να απέτρεπε τους Ινδιάνους από το να τολμούν ακόμα και να θεωρούν τους εαυτούς τους ανθρώπινα όντα. Οι Ινδιάνοι υπέφεραν καθημερινά την κτηνώδη και απάνθρωπη μεταχείριση των Ισπανών, συνθλίβονταν στο έδαφος από άλογα, κόβονταν σε κομμάτια με ξίφη, καταξεσκίζονταν από άγρια σκυλιά, πολλοί θάβονταν ζωντανοί και περνούσαν κάθε ταλαιπωρία και κάθε είδους βασανιστήρια». Οι Ταΐνοι παρόλα αυτά ποτέ δεν αφανίστηκαν πλήρως, καθώς μερικοί εκατοντάδες επιζώντες δημιούργησαν ελεύθερους οικισμούς στα βουνά μαζί με Αφρικανούς που απέδρασαν. Η πρώτη σημαντική εξέγερση των υπόδουλων Αφρικανών ξέσπασε το 1522 όταν ξεσηκώθηκαν οι ιθαγενείς Γουόλοφ (Wolof) στις φυτείες ζάχαρης του γιου του Κολόμβου και πολλοί δραπέτευσαν στα βουνά μετά το τέλος της εξέγερσης. Αυτές οι κοινότητες με το όνομα «Maroon»[1] συνέχισαν να αντιστέκονται στην ισπανική κατοχή και από τη δεκαετία του 1530 οι ιδιοκτήτες γης έπρεπε να ταξιδεύουν σε μεγάλες ένοπλες ομάδες.*

Η ισπανική αποικία μειωνόταν καθώς ξεκίνησε η κατάκτηση της αμερικανικής ενδοχώρας, με πολλούς αποίκους να φεύγουν για τα ορυχεία αργύρου. Οι συνθήκες ακραίας φτώχειας οδήγησαν στον κλονισμό των φυλετικών διαχωρισμών και ο πληθυσμός κατέληξε να αποτελείται κυρίως από ανθρώπους με μικτή καταγωγή (Ταΐνοι, Ισπανοί, Αφρικανοί). Το 1605 η Ισπανία ξεκίνησε μια επίθεση στους οικισμούς έξω από το Σάντο Ντομίνγκο (σημερινή πρωτεύουσα της Δομινικανής Δημοκρατίας), η οποία είναι σήμερα γνωστή ως «αφανισμοί» (devastaciones), καθώς πάνω από τους μισούς πέθαναν αφού είχαν αναγκαστεί να μετακομίσουν πιο κοντά στην πόλη, όπου θα μπορούσαν να ελεγχθούν καλύτερα.

Η διαίρεση του νησιού έλαβε χώρα το 1697 και αφού η Γαλλία και η Ισπανία είχαν διεξάγει έναν μεταξύ τους πόλεμο γι' αυτό το λόγο. Η γαλλική πλευρά ονομάστηκε τότε Άγιος Δομίνικος (Saint-Domingue) και προσέλκυσε 30.000 Γάλλους αποίκους σε μερικές δεκαετίες λόγω των τεράστιων περιουσιών που μπορούσαν να δημιουργηθούν από την ζάχαρη, τον καφέ, το ρούμι, το βαμβάκι και το λουλακί. Πρωτοστάτησε στον κόσμο στην παραγωγή αυτών των προϊόντων και τα ¾ της παγκόσμιας παραγωγής ζάχαρης γινόταν εκεί. Οι Αφρικάνοι σκλάβοι που δούλευαν στις φυτείες ζούσαν και πέθαιναν με τον βάναυσο «Μαύρο Κώδικα» (Code Noir)[2] υπολογίζεται ότι περίπου το 1/3 πέθανε κατά τη διάρκεια των πρώτων δυο χρόνων της μεταφοράς του, σε μια περίοδο όπου κάθε χρόνο 29.000 Αφρικάνοι μεταφέρονταν στην Αϊτή. Ένας άνδρας που πέρασε τη μισή ζωή του υπό καθεστώς δουλείας έγραψε αργότερα σχετικά με το τι βίωσε: «Δεν κρέμασαν άνδρες με το κεφάλι προς τα κάτω, δεν έπνιξαν άλλους μέσα σε σάκους, δεν τους σταύρωσαν σε σανίδες, δεν έθαψαν άλλους ζωντανούς, δεν τους σύνθλιψαν με όλμους; Δεν τους ανάγκασαν να τρώνε τα περιττώματά τους; Και αφού τους μαστίγωναν δεν τους άφησαν να τους κατασπαράξουν τα σκουλήκια, ή πάνω σε λόφους μυρμηγκιών, ή δεμένους σε στύλους στους βάλτους για τους να καταβροχθίσουν τα κουνούπια; Δεν τους έριχναν σε καζάνια που έβραζαν το σιρόπι του ζαχαροκάλαμου; Δεν έβαζαν άνδρες και γυναίκες μέσα σε βαρέλια με αιχμές και τους κατρακυλούσαν από βουνοπλαγιές στην άβυσσο; Δεν έχουν ρίξει αυτούς τους καταταλαιπωρημένους μαύρους να τους

φάνε τα σκυλιά μέχρι τον τελευταίο, εγκαταλείποντάς τα παραμορφωμένα θύματα, αποτελειώνοντάς τους με ξιφολόγχες και σπαθιά;»

Από τις οργανωμένες εξεγέρσεις στην επανάσταση

Η πρώτη μεγάλη σε διάρκεια οργανωμένη εξέγερση έγινε τη δεκαετία του 1750, στην οποία ηγήθηκε ο Φρανσουά Μακαντάλ (François Mackandal) μέχρι που αιχμαλωτίστηκε και κάηκε ζωντανός από τους αποίκους το 1758. Μέχρι το 1789, υπήρχαν περίπου 40.000 λευκοί άποικοι και 500.000 Αφρικάνοι δούλοι, καθώς επίσης και ένας αυξανόμενος πληθυσμός μιγάδων (mulattoes)3, πολλοί από τους οποίους προέρχονταν από τον βιασμό Αφρικανών γυναικών από λευκούς ιδιοκτήτες δούλων. Σε αντίθεση με το αμερικάνικο δουλοκτητικό σύστημα στις φυτείες, τέτοια παιδιά ήταν «ελεύθερα» και παρόλο που γίνονταν διακρίσεις εις βάρος τους με πολλούς τρόπους, μπορούσαν να κατέχουν γη και ακόμα και σκλάβους από τον μαύρο πληθυσμό. Υπήρχαν περίπου 26.000 ελεύθεροι έγχρωμοι με μερικούς απ' αυτούς να είναι ελεύθεροι, αλλά ακόμα κι αυτοί οι λίγοι δεν μοιράζονταν τα ίδια πολιτικά δικαιώματα με τον λευκό πληθυσμό. Στον απόηχο της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στις 26 Αυγούστου του 1789 κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης, ένας απ' αυτούς, ο Βενσάν Ογκέ (Vincent Oge), που είχε πρόσφατα επιστρέψει από την επαναστατημένη Γαλλία απαίτησε το δικαίωμα να ψηφίσει και όταν του το αρνήθηκαν ηγήθηκε μιας μικρής εξέγερσης. Όταν τον συνέλαβαν, τον εκτέλεσαν συνθλίβοντάς τον σε έναν τροχό μια μέθοδος εκτέλεσης κατά την οποία το θύμα δένεται σε μια ρόδα κάρου, του τσακίζουν τα άκρα με σφυριά και το αφήνουν να πεθάνει. Οι ρίζες της βίας την οποία υπέστησαν οι άνθρωποι της Αϊτής σίγουρα βρίσκεται στην υπερβολική σκληρότητα που χρησιμοποιήθηκε για να διατηρηθεί η δουλεία. Λίγο μετά την εκτέλεση του Ογκέ, η γαλλική επαναστατική κυβέρνηση εγγυήθηκε την υπηκοότητα στους πλούσιους έγχρωμους.

Οι ιδιοκτήτες μεγάλων εκτάσεων που ήλεγχαν το νησί αρνήθηκαν να εφαρμόσουν αυτό τον νόμο. Φήμες, επίσης, άρχισαν να κυκλοφορούν ότι η δουλεία πρόκειται να καταργηθεί από τη Γαλλία, οι οποίες ήταν μεν αναληθείς, αλλά πιθανώς στηριγμένες στη δραστηριότητα των υπέρμαχων της κατάργησης της δουλείας στο Παρίσι κι έτσι άρχισε να προετοιμάζεται εξέγερση. Οι μεγαλύτερες φυτείες βρίσκονταν στο βόρειο τμήμα του νησιού και ήταν εκεί που οι σκλάβοι ξεσηκώθηκαν στις 22 Αυγούστου, καταλαμβάνοντας τη βόρεια επαρχία για τις

1. Ο όρος περιγράφει τις κοινότητες των δραπετών μαύρων σκλάβων που δημιουργήθηκαν σε περιοχές της Καραϊβικής. Προέρχεται από το ισπανικό «cimarrón» που σημαίνει «άγριος» (όπως τα άγρια ζώα).

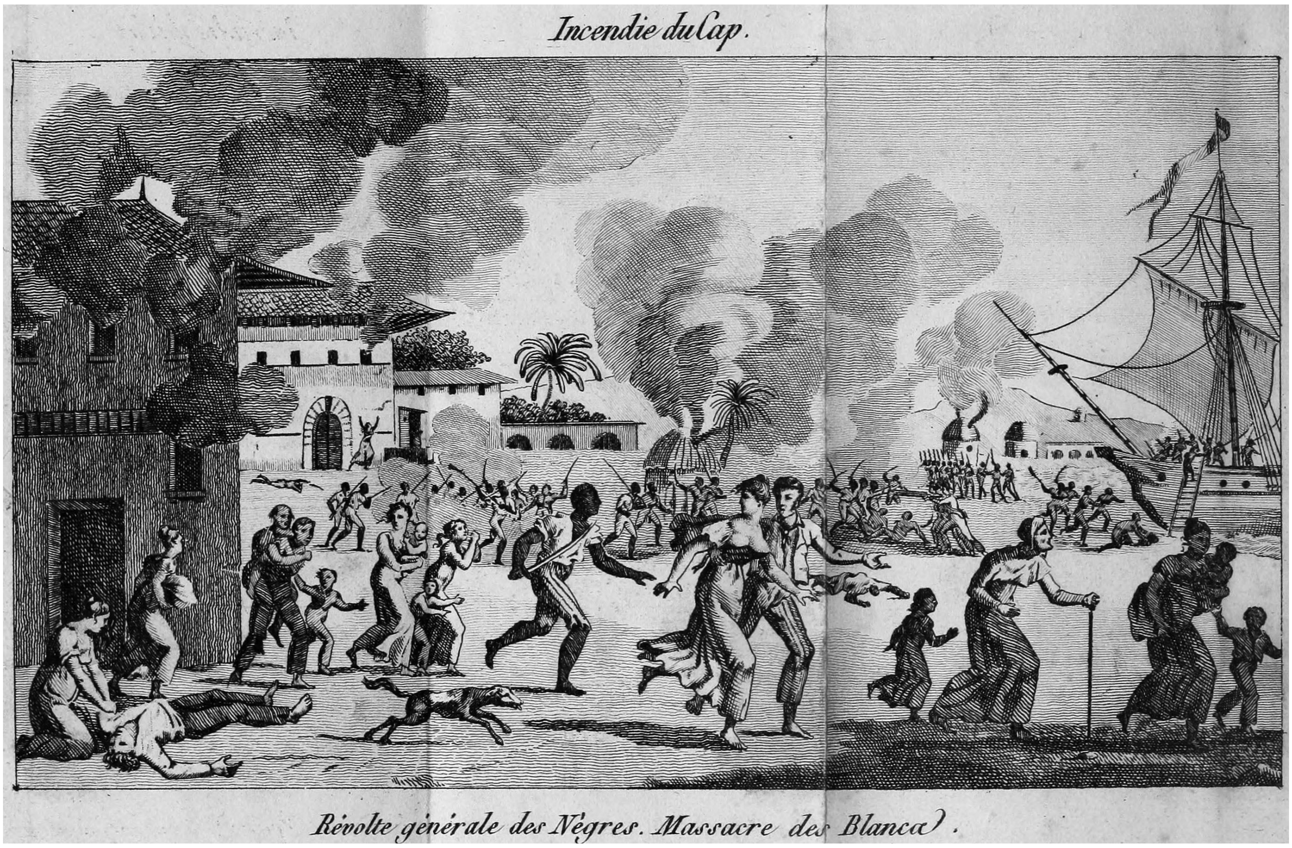
2. Ο Μαύρος Κώδικας (Code Noir) ήταν το όνομα που δόθηκε σε μια σειρά διαταγμάτων του βασιλιά Λουδοβίκου ΙΔ΄ που ρύθμιζαν τη ζωή των μαύρων σκλάβων στις γαλλικές νήσους.

3. Ο όρος αναφέρεται σε ανθρώπους που έχουν έναν μαύρο κι έναν λευκό γονιό ή έναν μιγά γονιό ή και οι δυο γονείς τους είναι μιγάδες. Στο κείμενο μεταφράζεται ως «μιγάδες». Οι μιγάδες της Αϊτής κατείχαν καλύτερη κοινωνική θέση από τους μαύρους κάτι που δημιούργησε διαμάχες μεταξύ τους.

επόμενες 10 μέρες. Μέχρι το 1792 το 1/3 του νησιού βρισκόταν στα χέρια αυτών των μαύρων ρεπουμπλικάνων. Η Γαλλία για οικονομικούς και αργότερα στρατιωτικούς λόγους (η δημοκρατία βρισκόταν σε πόλεμο με τη Βρετανία και την Ισπανία) αναγκάστηκε να κάνει παραχωρήσεις. Ως το 1793, αυτές οι παραχωρήσεις είχαν δοθεί από τον Γάλλο διοικητή Σοντονά (Sonthonax), απελευθερώνοντας όλους τους δούλους μετά από διαπραγματεύσεις με μαύρους ηγέτες, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Τουσσαίν Λ' Ουβερτίρ (Toussaint L'Ouverture) για τον οποίο θα γίνει λόγος παρακάτω. Ο Σοντονά που στάλθηκε στην Αϊτή με 7.000 στρατιώτες το 1792, ήταν μέλος ενός συνδέσμου αμπολισιονιστών (υπέρμαχων της κατάργησης της δουλείας) με τον τίτλο «Σύνδεσμος των Φίλων των Μαύρων», που ζητούσε οι ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης να επεκταθούν και στις αποικίες. Ο Ογκέ ήταν, επίσης, μέλος αυτού του συνδέσμου. Σε αντάλλαγμα, βοήθησαν τους Γάλλους να νικήσουν τη Βρετανία και την Ισπανία. Στην πραγματικότητα, η Γαλλία έδωσε μόνο νομική αναγνώριση στο γεγονός ότι ο λαός είχε απελευθερωθεί ήδη από μόνος του, ωστόσο ο Σοντονά παραχώρησε ιθαγένεια σε όλους. Αυτό σήμαινε ότι οι αντιπρόσωποι της Αϊτής, ορισμένοι από τους οποίους ήταν πριν σκλάβοι, έπρεπε να ταξιδέψουν στη Γαλλία για την Εθνοσυνέλευση του 1794. Η Εθνοσυνέλευση όχι μόνο επικύρωσε την κατάργηση της δουλείας στην Αϊτή, αλλά επέκτεινε την κατάργηση αυτή για το σύνολο της γαλλικής αυτοκρατορίας.

Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι εκείνη την περίοδο την εξουσία στη Γαλλία κατείχε η παράταξη των Ιακωβίνων. Οι τοποθετήσεις κορυφαίων στελεχών τους είναι ενδεικτικές των απόψεών τους για τις αποικίες. Ο Μαρά στην εφημερίδα που εξέδιδε «Ο φίλος του λαού» αναφέρει στις 12 Δεκεμβρίου 1791:

«Το θεμέλιο κάθε λεύτερης κυβέρνησης είναι ότι κανένας λαός δεν μπορεί να είναι υποταγμένος σε κάποιον άλλο, ότι δεν πρέπει να υπακούει σε άλλους νόμους εκτός από εκείνους που ο ίδιος ψήφισε για τον εαυτό του, κι ότι είναι αφέντης στον τόπο του, ανεξάρτητος από οποιαδήποτε ανθρώπινη δύναμη. Η κοινή λογική, αποδεχόμενη αυτές τις αρχές, προσθέτει ότι είναι περίεργο και παράλογο να κυβερνιέται ένας λαός από νόμους, που ο νομοθέτης τους βρίσκεται δυο χιλιάδες λεύγες μακριά. Η μόνη ανοησία που έκαναν οι κάτοικοι των αποικιών μας ήταν ότι συμφώνησαν να στείλουν εκπροσώπους στην Εθνική Συνέλευση της Γαλλίας. Αλλά η ανοησία αυτή αποτελεί αποκλειστικό έργο των λευκών αποίκων. Ωστόσο, όλοι έχουν το δικαίωμα να λυτρωθούν από το ζυγό της μητρόπολης, να επιλέξουν έναν άλλο άρχοντα ή να αναπτυχθούν σε μια Δημοκρατία. Γιατί όχι; Κι αυτό από τη στιγμή που η υπεροχή της μητρόπολης απέναντι τους είναι αποτέλεσμα σφετερισμού, εκπορεύεται από τα αξιώματα του δεσποτισμού και ασκείται με την εφαρμογή του νόμου του ισχυρότερου. Και προχωρώ ακόμη μακρύτερα, κάνοντας την υπόθεση ότι οι κάτοικοι των αποικιών μας αποφασίζουν κάποια στιγμή να αυτοανακηρυχθούν ανεξάρτητοι. Με τι πρόσωπο θα τους κατακρίναμε επειδή τόλμησαν να μιμηθούν το παράδειγμα των αγγλικών αποικιών, και με ποια παράδοξη ασυνέπεια θα κατηγορούσαμε αυτούς για το ίδιο πράγμα που επικροτήσαμε στους εξεγερμένους; Αλλά αν λέω ότι οι αποικίες μας έχουν κάθε δικαίωμα να απελευθερωθούν από τη μητρόπολη, μη βιαστείτε να συμπεράνετε ότι σκέφτομαι να προσφέρω επιτυχία της υπόθεσης των λευκών αποίκων. Ναι, αναμφίβολα είναι ασυγχώρητοι στα μάτια μου, που θέλησαν να επιβληθούν σαν δεσπότες πάνω στους μιγάδες και σαν τύραννοι πάνω στους μαύρους. Αν οι νόμοι της φύσης προηγούνται από τους νόμους των κοινωνιών, κι αν τα δικαιώματα του ανθρώπου είναι απαράγραπτα, τότε το δικαίωμα που έχουν οι λευκοί άποικοι απέναντι στο γαλλικό έθνος, το έχουν επίσης οι μιγάδες και οι μαύροι απέναντι στους λευκούς αποίκους. Και για να κλονίσουν τον φρικτό ζυγό της ντροπής, που κάτω από το βάρος του στενάζουν, έχουν δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν

Η εξέγερση των μαύρων στο Λε Καπ

όλα τα δυνατά μέσα, ακόμη και το θάνατο, αν χρειαστεί να σφάξουν μέχρι και τον τελευταίο απ' τους καταπιεστές τους.

Αυτές λοιπόν τις αρχές θα πρέπει να ακολουθήσει ένας δίκαιος νομοθέτης, προκειμένου να αποφασίσει για την υπόθεση του Αγίου Δομίνικου. Και είναι αρκετό να παρατηρήσουμε ότι το τελευταίο διάταγμα σχετικά με τους μιγάδες είναι δίκαιο, ενώ εκείνο για τους νέγρους φρικτό. Αλλά πώς θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε σαν ελεύθερους ανθρώπους ανθρώπους με μαύρη επιδερμίδα, τη στιγμή που δεν αντιμετωπίσαμε ακόμη σαν πολίτες αυτούς που δεν είναι σε θέση να πληρώσουν στο κράτος έναν άμεσο φόρο αξίας ενός τρίφραγκου; Καμαρώνουμε για τη φιλοσοφία και τη λευτεριά μας, αλλά, σήμερα, δεν είμαστε λιγότερο σκλάβοι στις προκαταλήψεις και τους εντολοδόχους μας, από όσο ήμασταν πριν δέκα αιώνες. Ρωτήστε τους συγγενείς και τους φωτισμένους φίλους των θυμάτων που σφάχτηκαν στο Πεδίο του Άρεως.»

Το παραπάνω, όπως και το παρακάτω απόσπασμα χρησιμοποιούνται για να δοθεί μια γεύση του κλίματος της εποχής και του ρεπουμπλικάνικου πνεύματος, το οποίο συνέδεε την Αϊτινή με την Γαλλική Επανάσταση. Ο Ροβεσπιέρος, λοιπόν, σε παρέμβασή του στη Γαλλική Εθνοσυνέλευση στις 24 Σεπτεμβρίου 1791 δηλώνει για τα πολιτικά δικαιώματα των έγχρωμων:

«Αλλά, κύριοι, δεν θα μπορούσα να παραλείψω να απαντήσω σε μια συγκεκριμένη παρατήρηση που σας παρουσίασαν για να αποδυναμώσουν το συμφέρον των ελεύθερων εγχρώμων ανθρώπων. Σημειώσατε ότι δεν τίθεται θέμα παραχώρησης των δικαιωμάτων τους, σημειώσατε ότι δεν τίθεται θέμα αναγνώρισής τους, σημειώσατε ότι τίθεται θέμα να τους αποσπασθούν αυτά τα δικαιώματα, αφού προηγου-

μένως τους τα αναγνωρίσατε. Και ποιος είναι ο άνθρωπος που, με κάποιο αίσθημα δικαιοσύνης, θα μπορούσε να πει απερίσκεπτα σε πολλές χιλιάδες ανθρώπους: είχαμε αναγνωρίσει ότι είχατε δικαιώματα, σας είδαμε σαν ενεργούς πολίτες, αλλά τώρα θα σας ξαναβυθίσουμε μέσα στην αθλιότητα και στον εξευτελισμό. Θα σας ξαναρίξουμε στα πόδια αυτών των αυταρχικών κυρίων, των οποίων το ζυγό σας βοηθήσαμε να αποτινάξετε; Αλλά, σας είπαν, εδώ το θέμα που τίθεται είναι ασήμαντο, ελάχιστης σημασίας για τους έγχρωμους αυτούς ανθρώπους. Δεν τίθεται θέμα παρά μόνο για τα πολιτικά τους δικαιώματα, τους αφήνουμε τα αστικά.

Αλλά τι είναι αυτά τα αστικά δικαιώματα, και μάλιστα στις αποικίες, χωρίς τα πολιτικά; Τι είναι ένας άνθρωπος χωρίς τα δικαιώματα του ενεργού πολίτη στις αποικίες, κάτω από την κυριαρχία των λευκών; Είναι ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να διαπραγματεύεται με κανέναν τρόπο, που δεν μπορεί να επηρεάσει ούτε άμεσα ούτε έμμεσα τα πιο καίρια, τα πιο ιερά συμφέροντα της κοινωνίας στην οποία ανήκει. Είναι ένας άνθρωπος που τον κυβερνούν άρχοντες, στην εκλογή των οποίων δεν μπορεί να συμβάλει με κανέναν τρόπο, με νόμους, κανονισμούς και διοικητικές πράξεις που βαραίνουν συνεχώς πάνω του, χωρίς να έχει κάνει χρήση του δικαιώματος που ανήκει σε κάθε πολίτη, να επηρεάζει από τη μεριά του τις κοινωνικές συμβάσεις, σε ό,τι αφορά το ιδιαίτερο συμφέρον του. Είναι ένας άνθρωπος εξευτελισμένος, που η μοίρα του έχει αφεθεί στις ιδιοτροπίες, τα πάθη και τα συμφέροντα μιας ανώτερης κάστας. Αυτά λοιπόν τα αγαθά τα θεωρούν περιορισμένης σημασίας! Και σκέφτονται έτσι, μιλώντας για την ελευθερία, το ιερότερο αγαθό του ανθρώπου, το κυρίαρχο αγαθό για κάθε άνθρωπο που δεν έχει αποκτηνωθεί. Και σκέφτονται έτσι, βλέποντας την ελευθερία σαν κάτι το περιττό, κάτι που ο γαλλικός λαός μπορεί να το στερηθεί, αρκεί να έχει ησυχία και ψωμί. Δεν μου προκαλούν έκπληξη τέτοιοι συλλογισμοί γύρω από τις αρχές αυτές. Αλλά εγώ, που έχω την ελευθερία σαν είδωλο, εγώ που δεν ξέρω καμιά ευτυχία, καμιά ευημερία και καμιά ηθικότητα τόσο για τους ανθρώπους όσο και για τα έθνη, χωρίς λευτεριά, δηλώνω ότι απεχθάνομαι τέτοια συστήματα, και ζητώ τη δικαιοσύνη σας, την ανθρωπιά σας, τη δικαιοσύνη και το εθνικό ενδιαφέρον προς όφελος των ελεύθερων εγχρώμων ανθρώπων.»

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος (Καλοκαίρι 2018)

Σημειώσεις από έναν όμορφο αγώνα ενάντια στα άσχημα του κόσμου

«Επίκαιροι Αμίλητοι» (Μαγιακόφσκι)

Την ώρα που αεροκοπανάνε οι άρχοντες περί δημοκρατικής τάξης,
ανάμεσά μας οι αμίλητοι ζούνε.
Κι όσο σαν δούλοι εμείς μένουμε σιωπηλοί,
οι ηγεμόνες δυναμώνουν,
ξεσκίζουν, βιάζουν, ληστεύουν,
των ανυπόταχτων τα μούτρα τσαλακώνουν.
Ετούτων των αμίλητων το πετσί,
περίεργα θα 'λεγες είναι φτιαγμένο.
Τους φτύνουνε καταπρόσωπο
κι αυτοί σκουπίζουνε σιωπηλά το πρόσωπο το φτυμένο.
Να αγριέψουνε δεν το λέει η ψυχούλα τους,
και που το παράπονό τους να πούνε;
Απ' του μισθού τα ψίχουλα,
πώς να αποχωριστούνε;
Μισή ώρα, κι αν, βαστάει το κόχλασμά τους,
μετά αρχινάνε το τρεμούλιασμά τους
Ει! Ξυπνήστε κοιμισμένοι
Από την κορυφή ως τα νύχια ξεσκεπάστε τους,

άλλο δε μας μένει

«Και όχι μόνον» (Τριπολίτης)

*[Έγινε ό,τι ήταν να τελειώνει…
Προσοχή! Η μνήμη ξέρει
πανικούς ν' ανακυκλώνει…
κάθε δευτερόλεπτό της
δύο ντίλερ δολοφόνοι.*

*Η ζωή εδώ βιώνει
και όχι μόνον η ζωή…]**

*Είπατε ό,τι είχατε να πείτε…
προσοχή! Η μνήμη όταν
επιστρέφει εκδικείται…
με τις ίδιες άδειες λέξεις
που σ' αυτήν θα αποτανθείτε.*

*Η ζωή ενθάδε κείται
και όχι μόνον η ζωή…*

«Στο κελί» (Erich Mühsam)

*Άλλη μια μέρα που περνά
αθόρυβα, δειλά:
κενή σταγόνα που προ-
στίθεται στα χρόνια, φευ-
γαλέα,
κι απ΄το πηχτό το Τίποτα
της νύχτας σαν κυλά
και μέσα στην αυγή σκορ-
πιέται η σκιά η τελευταία,
ευφρόσυνα για σένα το
ψυχρό φιλί της μέρας δεν
χαράζει,
γιατί το αύριο σαν σήμερα
και χθες θα μοιάζει.*

*Στη φυλακή είναι η ζωή
χωρίς παρόν
και της ελπίδας την επι-
στροφή μονάχα θέλει,
γεμάτη είναι ως τα χείλη
απ΄το παρελθόν,
σκληρό αν είν΄ το στρώ-
μα που ησυχάζεις δεν την
μέλει,
αν το πινάκι σου είναι
άδειο ή τροφή αν έχει -
απατηλός, χωρίς συναί-
σθηση στιγμής, ο χρόνος
τρέχει.*

*Νέος δεν μένεις, αλλά ούτε
δεν γερνάς,
συνήθεια είναι ό, τι σε ξυ-
πνά κι ό, τι σε νανουρίζει,
το «Πότε;» και ποτέ το
«Πώς;» είναι αυτό που
ρωτάς,
μα «Πότε;» είναι απαίτηση
που μέλλον προσδιορίζει.
Αλίμονο, μπορεί η συνή-
θεια αυτή να σε σκοτώ-
σει…
Μείνε Εσύ! Πάντα Εσύ!
Στη λήθη η ελπίδα ας μην
τελειώσει!*

Περισσότερες πληροφορίες για την καμπάνια αλληλεγγύης της ανοικοδόμησης της κατάληψης στο **rebuildlibertatia.noblogs.org**